

TKP (M-L) Özeleştirisi ve Tüzüğü

AMLP—TKP (M-L) Ortak Açıklaması

TKP(M-L) Özeleştirisi ve Tüzüğü

AMLP — TKP(M-L) Ortak Açıklaması

İÇİNDEKİLER

SUNUŞ	3
TKP (M-L) ÖZELEŞTİRİSİ	9
TKP (M-L) TÜZÜĞÜ	56
TKP (M-L) VE AMLP'NİN ORTAK AÇIKLAMASI	75

Sorumlu Müdür : C. Kerim Hanoğlu

Dizgi : Doğruluk Matbaası

Baskı : Osmanlı Matbaası

Baskı Tarihi : Ocak 1979

Adres: Klordfarer Cad : No : 25/3/9 Kat

SUNUŞ

Elinizdeki kitap, yayınevimizin Türkiye devrimine yararlı olacağı düşüncesiyle yayınladığı ve yayınlamak olduğu belgeler dizisinin beşinci kitabıdır.

Bütünü yurtdışında yayınlanmış kitap ve yayın organlarından derleyip düzenlediğimiz bu belgelerin, ülkemizdeki devrimciler açısından çok şey ifade ettiği inancındayız.

Bu belgeler, herşeyden önce Türkiye'de şu anda birçok kişinin kafasını meşgul eden «proletarya partisi»nin, «Marksist-Leninist bir partinin inşası» gibi konuların tartışıldığı bir dönemde yayınlanması açısından önem taşıyor.

Bilindiği gibi 1977 yıllarında HK, HB ve HY gazeteleri Türkiye'de «proleter devrimci» olarak bu üç gazetenin var olduğunu söylemişler; bir dizi konuda eylem birliklerine girmişlerdi. Bu üç gazete birbirlerini «proleter devrimci» olarak gördüklerini her vesile ile ilân ediyorlar; Türkiye'de «proletarya partisi»nin bu üç gazetenin görüşleri temelinde ortaya çıkacağını söylüyorlardı. Gazetelerinde «proletarya partisi»nin «halk cephesinin» vs. kurulması için birbirlerine çağrılarda bulunuyorlardı. Doğaldır ki bir «proletarya partisi inşa» etmeye karar verenlerin, meşruluklarını gösterebilmek için kendi dışlarında Marksist-Leninist

bir partinin varolmadığını ispat etmeleri gerekir. Bu üç gazete de «inşasına çalışılan proletarya partisi»nin meşru olduğunu gösterebilmek için Türkiye’de bugünkü şartlarda Marksist-Leninist bir partinin olmadığını iddia ediyorlardı.

Yayınladığımız bu belgelerde ise ülkemizde bugün «işçi sınıfının öncü örgütü»nün «Türkiye Komünist Partisi (Marksist-Leninist) olduğu» belirtilmektedir.

Bu üç gazete ülkemizde 1970-72 yılları arasında mücadeleye atılan çeşitli örgütlerin miraslarının küçük burjuva maceracı bir hat olduğunu; «proletarya partisi»nin bunları reddederek yükseleceğini öne sürüyordu. Geçmişte mücadele eden örgütler arasında hiçbir nitelik farkı olmadığını iddia ediyor, bunların bir bütün olarak maceracı küçük burjuva örgütler olduğunu savunuyorlardı.

Rus sosyal emperyalistlerini sosyalist gören ve devrim mücadelesinde ondan yardım umanlarla; ‘biz anayasayı uygulamak için mücadele eden gerçek Kemalistleriz’ (Bkz: THKO Dava Dosyası) şeklinde savunma yapanlar; anarşist foko teorilerini savunup bunları «Marksizm-Leninizm» diye piyasaya sürenlerle, bütün bu anti-Marksist-Leninist tezlerle karşı Marksizm-Leninizmi kararlılıkla savunan ve uygulayan İbrahim KAYPAKKAYA gibi komünist önderlerin aynı nitelikte olduğu savunuluyordu.

Yayınladığımız bu belgede ise ülkemizde «Marksizm-Leninizm’i temsil eden örgütün TKP (M-L) olduğu» ve onun da «M. Suphi önderliğindeki TKP’nin bir devamı» olduğu açıkça ifade edilip, savunulmaktadır.

Proletarya partisinin inşası için mücadele ettiklerini söyleyen üç gazete, geçmişte mücadele eden örgütlerin tümünün yenilgilerinin kaçınılmaz olduğunu;

onların tümünün anahattıyla yarılış bir küçük burjuva hat izlediklerini öne sürüyorlardı.

Elinizdeki belgede bu soruna da değinilmekte; Marksist-Leninistlerin yenilgisine yol açan hususlar açıklanıp, geçmişteki durum tahlil edilmekte, doğru dersler çıkarılmaktadır.

Derleyerek kitap halinde yayınladığımız bu belgeler daha bir dizi konuda meseleleri ele almakta, çözümler ve tahliller getirmektedir. Sonuç olarak yayınladığımız belgeler bu üç gazetenin geçtiğimiz yıllar içinde ve daha değişik görünümeler altında şimdi de savundukları görüşleri Marksist-Leninist açıdan mahkûm eden bir nitelik taşımaktadır.

Esasen bu üç gazete şimdi, çeşitli konularda savunduklarından vazgeçmişler; aralarındaki «birliği» bozmuşlar; «proleter devrimci» yerine artık birbirlerini «oportünist» olarak nitelemektedirler. Bunların görüşleri pratikte tamamen iflas etmiştir. Fakat onlar şimdi de tek başlarına «proletarya partisi»nin inşası sloganına sarıldılar. Artık böyle bir partinin ancak ve ancak kendi görüşleri temelinde «inşa» edilebileceğini savunuyorlar. Ama şu kısa geçmişi inceleyen devrimciler göreceklerdir ki, şimdi ileri sürülen fikirlerle geçmişteki fikirler arasında özde hiçbir fark yoktur. Fark, üç gazetenin yerini şimdi tek tek gazetelere bırakmış olmasıdır. Aynı fikirlerin özü, şimdi yine devrimcileri aldatma ve oyalama yöntemi halinde kullanılıp savunulmaktadır.

Yayınladığımız belge bu noktalarda da meseleye ışık tutmakta, M-L bir partinin nasıl kurulacağı ve kurulduğu; böyle bir partinin hangi M-L ilkelere sahip olduğu ortaya konulmaktadır. Elinizdeki kitabın

«özeleştiri» ve «Tüzük» bölümlerinde bu hususlar açık ve anlaşılır bir biçimde belirtilmektedir.

Diğer yandan bu kitapta yer alan belgelerden birisi olan «Avusturya Marksist-Leninist Partisi -Türkiye Komünist Partisi (Marksist-Leninist) Ortak Açıklaması» adlı yazı bugün dünyadaki durumun değerlendirilmesi ve buna bağlı olarak «Üç Dünya Teorisi» konusunda yürütülen tartışmalara ışık tutmaktadır. Özellikle, meseleyi «Üç Dünya Teorisi»nin «reddi» ile sınırlamanın şimdi artık yetersiz olduğu; çeşitli ülkelerde ve bizde «Üç Dünya Teorisi»ni sözde reddeden ama özde savunan grup ve partilerin varlığı ve bu temelde yeni bir oportünizmin türediği şartlarda yayınladığımız bu belgenin önemi daha da artmaktadır.

1960'ların başından beri Avusturya tekelci burjuvazisine karşı proletaryayı devrim için örgütleyen; tutarlı bir şekilde Marksizm-Leninizm'i savunan, başta, AEP olmak üzere bir dizi M-L parti tarafından kardeş parti kabul edilen AMLP ile, TKP (M-L)'nin ortak açıklaması proleter enternasyonalist ilişkiler açısından öğretici, örnek bir belgedir. Bu belge Marksizm-Leninizm'i savunmakta iki kardeş parti arasında proleter enternasyonalizmin yüce duygularını; «ana parti», «yavru parti» ilişkisine ve her türlü diplomasiye karşı çıkarak Marksizm-Leninizmin ilkeleri temelinde ortaya koymaktadır.

Yayinevimiz, üzerindeki çeşitli baskılara rağmen bu belgelerin yayınlanmasının Türkiye devrimine yararlı olacağı inancındadır.

Bu belgeleri yayınlamakla Türkiye devrimi açısından önemli bir görevi yerine getirmenin kararlılığı içindeyiz.

LE-YA Yayinevi

TKP/ML

1. KONFERANSI BELGELERİ
ÖZELEŞTİRİ TÜZÜK

VERLAG HALK YAYINLARI

Verlag Halk Yayınevi Tarafından Almanya'nın Frankfurt Şehrinde, Temmuz 1978 tarihinde Yayınlanan broşürün Kapağı.

TKP (M-L) ÖZLEŞTİRİSİ

BÜTÜN DEVRİMCİLERE...

YOLDAŞLARA...

ÇEŞİTLİ MİLLİYETLERDEN HALKIMIZA...

BÜTÜN DÜNYA KOMÜNİSTLERİNE...

10 Şubat 1972'de kurulan Türkiye proletaryasının öncü örgütü TKP (M-L), kurulduktan bir yıl kadar sonra ağır bir yenilgiye uğradı. Partimizin merkezi örgütlenmesi hemen hemen tamamiyle çökertildi. Önder yoldaşlarımız hakim sınıfların partimize karşı girdiği yoğun saldırıda öldürüldü; tutuklandı; zindanlara atıldı. Partimizin kurucusu ve önderi İbrahim Kaypakkaya yoldaş işkence altında hunharca katledildi.

Partimizin yönetici kadrosundan, hakim sınıfların eline geçmemiş olan az sayıda yoldaş, yenilgi karşısında kapıldıkları yılgınlık sonucu; partiyi yeniden örgütleme görevini yerine getiremediler.

1973 ortalarında partimizin uğradığı ağır yenilgi; partimizin merkezi işlerliğini ortadan kaldırdı. Partimizi dağılma tehlikesi ile karşı karşıya bıraktı. Partimiz bu yenigiden sonra varlığını merkezlessiz bir şekilde; çeşitli yerlerde kalan yoldaşların kendi bulundukları yerlerde yaptığı bölgesel çalışmalarla sürdürdü.

1974'ün başlarında, yeniden merkezi örgütlenmeye gidilme kararı alındı. Bu dönemde ilk yapılması gereken geçmişin bir değerlendirmesini yapmak, geçmişin hatalarından dersler çıkarmak, yenilgiye yol açan siyasi ve örgütsel hataları, bunların iddeolojik köklerini ve sınıfsal kaynağını ortaya çıkarmaktı. Yeniden merkezi örgütlenme ancak geçmişin tutarlı bir değerlendirmesi, ve tutarlı bir özeleştirisi üzerine inşa edilirse sağlam bir örgütlenme olurdu. Çok zor şartlar altında yeniden merkezi örgütlenmeye gitme kararı alan yoldaşlarımız, bu görevleri yerine getirmek için çaba harcamaya başladılar. Merkezi örgütlenmeyi sağlamak üzere 1974 ortalarında (...) yoldaşlar (...) yeni bir merkez oluşturdular.

Ancak bu merkez kurulduktan çok kısa bir süre sonra, partimizin içinde bulunduğu bu son derece zor durumda; merkezi önderlik bir burjuva kliği tarafından ele geçirildi. Bu kliğin amacı, partimizi geliştirip, güçlendirmek ve Türkiye halkının devrim mücadelesine önderlik etmek değildi. Bu burjuva kliğin amacı, başından itibaren Türkiye proletaryasının öncü örgütü olan partimizi tasfiye etmektir. Bunlar bu yüzden partimizin yenilgisine sebep olan hatalar üzerine ciddiyetle eğilmediler. Özeleştirisi meselesini hep geleceğe ertelediler. Partiye merkezi bir yapı kazandıracakları yerde; çok merkezli durumu ayakta tuttular. 1976 Nisanında, ortamın oluştuğu düşüncesi ile partimize karşı cepheden saldırıya geçtiler; o zamana dek gizli sürdürdükleri tasfiye çalışmasını açığa çıkardılar.

Partimizi tasfiyeye yönelen bu klik; bu kliğe karşı verilen mücadele sonucunda partiden atıldı. Ancak bu klik, merkezi önderlik mevkiini ele geçirdikten, partiden atılana dek geçen iki yılı aşkın süre içinde

partinin en yüksek organını elinde bulundurduğundan; bu kliğin ihaneti partimize çok ağır bir darbe vurdu. Partimizin merkezsiz durumu, bir süre daha sürdü.

Tasfiyeci kliğin partimizden tasfiye edilmesinden sonra, tasfiyecilere karşı mücadele yürüten partimizin çeşitli bölge teşkilatları; yeniden merkezi örgütlenme görevine dört elle sarıldılar. Yapılan çalışmalar sonucunda, tasfiyecilere karşı mücadele yürüten parti bölge teşkilatlarının temsilcilerinden oluşan bir örgütlenme Komitesi (ÖK) kuruldu. ÖK, TKP (M-L) I. Konferansını toplama kararı aldı. ÖK'nın çağrısı üzerine; parti bölge teşkilatları düzeyinde konferanslar düzenlenerek delegeler seçildi. Parti bölge konferanslarında demokratik bir biçimde seçilen delegeler Şubat ayı içinde bir araya gelerek, TKP (M-L) I. Konferansını oluşturdular.

TKP (M-L) I. Konferansı, partimizin geçmişini değerlendirek, hatalarımız hakkında bir özeleştirmenin yoldaşlarımıza, tüm devrimcilere, halkımıza ve bütün dünya komünistlerine açıklanmasına karar verdi.

TKP (M-L) I. Konferansı, partimizin geçmişteki çalışmanın olumlu ve olumsuz yönlerini şöyle değerlendirmektedir:

Partimizin Kuruluşu ve 1973 Yenilgisine Kadar Olan Çalışma Dönemi:

Çeşitli milliyetlerden Türkiye halkı, bütün dünya halkları gibi, sömürüye ve zulme karşı şanlı bir mücadele geleneğine sahiptir. Halkımız merkezi feodal Osmanlı devletine karşı çeşitli kereler ayaklanmıştır. Osmanlı tarihi; bu ayaklanmalarla, bu ayaklanmaların kanlı bir şekilde bastırılmasının örnekleri ile doludur.

Bu ayaklanmaların tümü daha iyi, daha güzel, daha eşitlikçi bir düzen yaratmaya yönelik ayaklanmalardı. Hatta; Şeyh Bedrettin önderliğindeki isyanda olduğu gibi; «sınıfsız bir toplum» yaratma amacına yönelik olanlar bile vardı. Ama bu isyanlar, henüz bu isyanlara doğru bir perspektif verebilecek; bu isyanları gerçekten «sınıfsız bir toplum kurma» hedefine yöneltebilecek işçi sınıfı ve onun öncü örgütü tarih sahnesine çıkmadığından; çeşitli feodal kliklerin iktidar dalışmalarında bir kaldıraç olarak kullanılıyordu.

Türkiye’de işçi sınıfı; sömürü ve sömürüye temel olan üretim araçları üzerindeki özel mülkiyeti ortadan kaldırmadan kurtulamayacak olan, tarihin sonuna dek devrimci bu tek sınıfı; Osmanlı toplumunda esas olarak 19. yüzyılın ikinci yarısında ortaya çıktı. Ve örgütlenmeye başladı. 20. yüzyılın başında; Osmanlı toplumunda işçi sınıfı nicelik olarak çok zayıf olmasına rağmen, nitelik olarak ileriye dönük tek sınıf idi, güçlü idi. Örgütlenmesi de, ezilen ve sömürülen diğer sınıf ve tabakalara göre ileri idi. Osmanlı toplumunda işçi sınıfı, 20. yüzyıl başlarında kendiliğinden sınıf olmaktan çıkıp, kendisi için sınıf olma yönünde hızla ilerleyen bir sınıf durumunda idi. İşçi sınıfı yaptığı çeşitli direniş ve grev eylemleri ile; gelişen güç olduğunu ispatlamıştı.

İşçi sınıfı zorla ayakta duran merkezi feodal Osmanlı toplumunu yıkmak; yerine kendi önderliğinde, gelişmeye açık demokratik bir toplum kurmak istiyordu.

Aynı dönemde; işçi sınıfının yanında merkezi feodalizmi yıkmaktan yana olan bir sınıf daha vardı: Genç Türk burjuvazisi. Emperyalizmle iç içe girmiş olan feodalizm; Türkiye’de kapitalizmin gelişmesini engelliyordu. Genç Türk burjuvazisi işte bu nedenle Os-

manlı merkezi feodalizmine karşı idi. Ama Genç Türk burjuvazisi, feodalizme karşı olduğu kadar işçi sınıfının feodalizme karşı mücadelenin önderliğini eline geçirmesinden de korkuyordu. Diğer yandan; genç Türk burjuvazisinin elindeki sermaye; 19. yüzyılın son çeyreğinde Osmanlı devletine yoğun bir şekilde giren emperyalist sermaye ile boy ölçüşebilecek güçte bir sermaye değildi.

İşte bu nedenler; genç Türk burjuvazisinin önemli bir bölümünün emperyalizmle mücadele yerine; ona teslim olma, ona uşaklık etme; feodalizmle mücadele yerine; onunla uzlaşma ve birleşme yolunu seçmesine yol açtı. Genç Türk burjuvazisinin önemli bir bölümü, kendileri için «kolay» ve «emin» olan yolu; kompradorlaşma yolunu tuttular. Genç Türk burjuvazisinin siyasi teşkilatı olan «İttihat ve Terakki Cemiyeti» içinde, komprador burjuva/toprak ağaları sınıflarının temsilcileri hakim hale geldiler. Bundan sonra, komprador burjuvalar ve toprak ağaları arasındaki çatışmalar, şu veya bu emperyalist güce uşaklık eden klikler arasında geçmeye başladı. Millî nitelikte cılız orta burjuvazi; kah bir, kah diğer kanadın kuyruğuna takıldı.

Komprador burjuva ve toprak ağası klikleri, halkı kendi peşlerine takabilmek için; demokrasi ile, eşitlikle, kardeşlikle vs. uzaktan yakından bir ilişkileri olmadığı halde; bu sloganları çokça kullandılar. İşçi sınıfının, demokrasi mücadelesinin önderliğini ele geçirmesini önlemek için akla gelmedik sahtekarlıklar yaptılar.

Her dönemde, komprador burjuva ve toprak ağası kliklerinin muhalefette olan kesimi demokrasi ve hürriyet meleşti kesildi.

Osmanlı devleti, 1908'den sonra siyasi iktidarı ele

geçiren komprador burjuva ve toprak ağalarının Almanca kanadının zorlaması ile I. Dünya Savaşına girdi. Bu savaştan, Alman emperyalizmi ile birlikte yenilgi ile çıktı. Osmanlı devleti; itilaf emperyalistleri ve onların uşağı Yunanistan arasında paylaşıldı. İşgal edilmeye başlandı. İşgale karşı; çeşitli milliyetlerden Türkiye halkı silaha sarıldı. Direndi. İttihat ve Terakki okulunda yetişmiş olan Kemalistler, işçi sınıfının yeterince örgütlü olmamasından yararlanarak, emperyalist işgale karşı direnişin önderliğini ele geçirdiler. İşçi sınıfı, Kemalistler işgale karşı direnişin önderliğini ele geçirdiği sırada nicelik olarak hala çok zayıftı. Örgütlenmesi ise, 20. yüzyıl başlarına oranla ileri aşamalara varmıştı. Türkiye'de var olan çeşitli komünist gruplar ve Rusya'daki Mustafa Suphi önderliğindeki komünist grup, 10 Eylül 1920'de birleşerek Türkiye Komünist Partisini kurmuşlardı. TKP kurulduğu sırada işçi sınıfı içinde önemli bir güce sahipti. Ama köylüler içinde gücü çok sınırlı idi. Genç bir teşkilat olarak belli hata ve eksikleri vardı. TKP özellikle Kemalistlerin değerlendirilmesinde önemli bir hata yapıyor, Türk ve Müslüman olan komprador burjuvazinin ve toprak ağalarının siyasi temsilcisi olan Kemalistleri, TKP, millî burjuvazinin temsilcisi olarak değerlendiriyordu. Kemalist burjuvazinin bu yanlış değerlendirilmesinin cezasını TKP çok ağır bir biçimde ödedi.

Kemalistler Türkiye'ye davet ettikleri TKP heyetine bir suikast düzenleyerek, TKP'nin kurucusu Mustafa Suphi ve çoğu Merkez Komitesi üyesi olan 14 yoldaşını, 28/29 Ocak 1921 gecesi hunharca katlettiler. Kurulduğundan 5 ay sonra hemen hemen tüm Merkez Komitesini yitiren TKP, bu ağır yenilgiden sonra bir daha toparlanamadı.

TKP'nin önderliğini ele geçiren Şefik Hüsnü, ye-

nilgiden ders alıp hataları aşma yönünde ilerleyecek yerde, TKP'nin kuruluşunda var olan bazı hataları sistemleştirerek revizyonist bir çizgi haline getirdi. Şefik Hüsnü önderliğindeki TKP, milli burjuvazinin menfaatlerini savunan bir siyasi parti haline dönüştü.

1952 yılında TKP, komprador burjuvazi ve toprak ağalarının devletinin yoğun saldırısında örgütsel olarak da büsbütün çökertildi. 1960/27 Mayıs darbesinden sonra çıkarılan aftan yararlanan bir takım eski TKP kadroları yurtdışına çıkarak, yurtdışında bulunan eski TKP kadroları ile birleştiler. Önce TKP yurtdışı bürosunu oluşturdular. Daha sonra ise kendilerine TKP demeye başladılar. Bu yeni T'K'P artık görevini Sovyetler Birliğinin sosyal emperyalist siyasetinin savunuculuğunu yapmak olarak kavrayan, bir ajan partisidir. Bu T'K'P nin, Mustafa Suphi'nin kuruluşuna önderlik ettiği TKP ile; ve hatta milli burjuvazinin siyasi temsilciliğini yapan Şefik Hüsnü'nün önderliğindeki TKP ile bir ilişkisi yoktur. Bugünkü sahte T'K'P, Rus sosyal emperyalizminin yayılmacı emellerinin bir aracı, sosyal - faşist, halk düşmanı bir partidir.

Türkiye'de işçi sınıfı hareketi; 1921'de TKP'nin uğradığı ağır yenilgiden sonra; esas olarak kendiliğinden ci bir biçimde gelişmiştir. Zayıf olan örgütlü işçi sınıfı hareketi içinde ise Revizyonizm ve Reformizm hakim olmuştur.

Öndersiz ve perspektifsiz gelişen, işçi sınıfı ve bütün halkın hareketleri; komprador burjuvazi ve toprak ağalarının çeşitli klikleri tarafından, kendi iktidar dalaşmaları için kaldıraç olarak kullanılmıştır.

1950'de, halkın uluslararası alanda Faşizme, özellikle Alman faşizmine karşı; Türkiye'de de Nazizmin propagandasını yapan ve faşizmi uygulayan CHP hükümetine karşı duyduğu nefreti iyi kullanan hakim sı-

nıfların Amerikancı kanadının temsilcisi DP, halkın oyları ile (!) hükümet olmayı başarmıştır. Bu parti 10 yıllık icraatı ile halk içinde tecrit olmuş; 1960/27 Mayıs'ında askeri bir darbe ile yıkılmıştır. 27 Mayıs darbesi hakim sınıfların kendi içindeki bir çelişmenin, kendi, metodları ile çözümünün bir ifadesidir. Bu darbeye de DP faşizmine karkşı direnen halkın hareketi, hakim sınıfların iktidar dalaşmasında kaldıraç olarak kullanılmıştır.

27 Mayıs darbesinden sonra hakim sınıflar, halk hareketinin hızını durdurabilmek için halka bazı tavizler vermek zorunda kalmışlardır. Göstermelik de olsa bazı demokratik hakların mücadele ile alınmış olması, halkın örgütlenmesinde ve mücadelesinin yükselmesinde olumlu rol oynamıştır.

Hakim sınıfların faşist baskılarının nispeten geriletildiği 1960'larda, Türkiye'de, Kurtuluş savaşı sırasındaki kısa dönem hariç, ilk defa açıkça sosyalist eserler yayınlanmaya başlanmış; sosyalizm propogandası yapılmış; halk içinde «sol»a ve «sosyalizm»e karşı sempati kısa zamanda gelişmiştir.

1963'de; işçilerin mücadelesi sonucu, Grev hakkı, «Lokavt hakkı» (!) ile birlikte sulandırılarak yasal hale gelmiş; grev mücadelesi Türkiye'yi sarmıştır. Sendikal örgütlenme, demokratik kitle dernekleri örgütlenmesi almış yürümüştür. 1963'te reformist bir program temelinde kurulan TİP tüm «sol»u kendi etrafında toplamış, 1965'de yapılan parlamento seçimlerinde, Parlementoya 15 «milletvekili» sokmayı başarmıştır. 1965'den sonra, mücadele daha da gelişmiş, yoğunlaşmıştır. İşçilerin grevlerine, öğrencilerin anti - emperyalist kitlerle gösterilerine, yoksul köylülerin toprak işgalleri de katılmıştır. Bu ortamda «sol» içinde saflaşmalar da başlamış; TİP içinde ikisi de modern revizyonist «kapita-

list olmayan yoldan kalkınma tezinin savunuculuğu-
nu yapan, ancak metodda ayrılan iki siyasi mihrak or-
taya çıkmıştır. Bunlardan biri askeri darbeye bel bağ-
layan MDD'ciler adıyla anılan; diğeri ise 'parlamentar
yolla' sosyalizmi kurma hayali içinde yaşayan sos-
yalist devrimciler adıyla anılan mihraktır. Sonraları
MDD, TİP dışına itilmiştir. Daha sonra bu saflaşma-
lar içinde yeni saflaşmalar ortaya çıkmış, uluslararası
alandaki Rus sosyal emperyalistlerinin Çekoslovakya iş-
gali ve Çin Halk Cumhuriyetinde gelişen Kültür dev-
riminin tüm dünyaya yayılan etkileri, bu saflaşmalar-
da önemli rol oynamıştır. 1960'ların sonları, 1970 baş-
larında ise revizyonizm ve reformizme tepki olarak do-
ğan, ve onlara bağlı olarak gelişen küçük burjuva ma-
ceracısı grup ve eylemlere karşı takınılan tavır, saf-
laşmada önemli bir rol oynamıştır.

İşte Partimiz TKP (M - L); dünyada ve Türkiye'de
bu şartlar içinde doğmuştur.

TKP (M - L), Türkiye'de özellikle 1965'ten sonra
hızla gelişen ve 1970'lerin başlarında doruk noktasına
ulaşan halkın kendiliğinden gelme mücadelesi şartla-
rında; uluslararası alanda ise Çin Halk Cumhuriye-
tindeki Kültür Devriminin etkilerinin tüm dünyaya
dalga dalga yayıldığı, Kruşçev tipinde modern revizyo-
nizme karşı Marksizm - Leninizmin zafer kazandığı
şartlarda doğdu.

TKP (M - L) Türkiye'nin çeşitli milliyetlerden hal-
kının geçmişinde ilerici ve devrimci olan ne varsa, ona
sahip çıkma; Türkiye işçi sınıfı hareketi içinde hüküm
süren reformizmi ve revizyonizmi kökten red etme te-
melinde doğdu. TKP (M - L)'yi kuran kadrolar, TİİKP
adlı revizyonist teşkilat içinde, Marksist - Leninist ka-
nadı oluşturan kadrolardı. TİİKP, «sosyalist devrim/

milli demokratik devrim» saflaşmasında, MDD safında yer alan, lafta Büyük Proleter Kültür Devriminin kazanımlarına sahip çıkan, lafta halk savaşını savunan, özde ise milli burjuvazinin menfaatlerini savunan ve askeri darbeye bel bağlayan, revizyonist bir teşkilat idi. Bu teşkilat içindeki İbrahim Kaypakkaya yoldaş önderliğindeki Marksist - Leninist kadrolar, bu teşkilatin çizgisinin revizyonist özünü, Marksizm - Leninizmi kavrama süreci içinde ve pratik içinde gördüler. Marksist - Leninist kadrolar süreç içinde TİİKP yönetici kliğinin «Marksizm/Leninizm/Mao Zedung Düşüncesi» adı altında, revizyonist bir çizgi izlediğini kavradılar. Bu kadrolar önce bir süre TİİKP içinde doğru çizgiyi hakim kılmak için bir muhalefet yürüttüler. Bu muhalefeti yürüten yoldaşlar, 1971 Nisan'ında da şu tezleri ortaya koyuyorlardı:

- «1. Köylük bölgelerdeki faaliyet esas, şehirlerdeki faaliyet talidir.
2. Silahlı mücadele esas, diğer mücadele biçimleri talidir.
3. İllegal faaliyet esas, legal faaliyet talidir.
4. Ülke çapında düşman bizden güçlü olduğu müddetçe, stratejik savunma esastır.
5. Stratejik savunma içinde, taktik saldırılar esas, taktik savunma talidir.
6. Bu dönemde köylerde silahlı mücadele içinde gerilla mücadelesi esas, diğer mücadele biçimleri talidir.
7. Şehirlerde (büyük şehirlerde) stratejik savunma döneminde, kuvvet biriktirmek, fırsat kollamak esas, diğer mücadele biçimleri talidir.

8. Örgütlenmede parti örgütlenmesi esas, diğer örgütlenme biçimleri talidir.
9. Diğer örgütler içinde silahlı mücadele örgütleri esastır.
10. Kendi kuvvetlerimize dayanmak esas, müttefiklerimize dayanmak talidir.
11. Ülkemizde silahlı mücadele şartları vardır.»

TİİKP içinde, önderliğini İbrahim Kaypakkaya yoldaşın yaptığı muhalefet, işte bu tezleri hakim kılmak için mücadele etti.

İbrahim Kaypakkaya yoldaş TİİKP içindeki Marksist-Leninist muhalefetin eleştirilerini «TİİKP program taslağının eleştirisi» ve «Mao Zedung'un Kızıl Siyasal İktidar Öğretisini Doğru Kavrayalım» adlı yazılarda sistemleştirdi. Bu yazılarda İbrahim Kaypakkaya yoldaş TİİKP yöneticilerinin izlediği revizyonist çizgiyi teşhir etti. Marksist - Leninist muhalefet TİİKP yönetici kliğinin izlediği revizyonist çizgiyi görmesine rağmen, başlangıçta TİİKP'den ayrılmayı düşünmüyordu. Marksist - Leninist muhalefetin amacı, TİİKP içinde doğru çizgiyi hakim kılmak, demokratik merkezîyetçilik ilkeleri uygulandığı sürece TİİKP içinde mücadele etmektir. Ancak TİİKP'e hakim o'an yönetici burjuva kliği, kendisine karşı tutarlı bir Marksist - Leninist muhalefetin geliştiğini görünce, demokratik merkezîyetçilik ilkelerini açıkça çiğnedi. TİİKP'e hakim olan yönetici burjuva klik, «proletaryanın çelik disiplini» yaftası altında, Marksist - Leninist muhalefete hayat hakkı tanımadı. Marksist - Leninist muhalefetin varlığını ve yazılarını kadrolardan titizlikle gizledi. Marksist - Leninist muhalefetin önderleri hakkında parti içinde ve dışında akla gelmedik dedikodu-

lar ve iftiralar yayılmaya başlandı. Kadrolar içinde Marksist - Leninist muhalefeti yürüten yoldaşlara karşı nefret duyguları uyandırılmaya çalışıldı. Marksist - Leninist muhalefeti yürüten yoldaşların, «tasfiyeci burjuvalar», «kavga kaçakları», «Troçkist» vb. oldukları yalanları yoğun bir şekilde yayıldı. Merkez, kendine ve taraftarlarına demokrasi, Marksist - Leninist muhalefete ise merkezizetçilik uyguluyordu. 1972 başlarında TİİKP içindeki Marksist - Leninist muhalefet, TİİKP yöneticilerinin iflah olmaz revizyonistler olduğu ve TİİKP içinde mücadele ve Marksist - Leninist çizgiyi hakim kılma şartlarının ortadan kalktığı tespitlerini yaptı. Bu tespitler yapıldıktan sonra Marksist - Leninist muhalefet, 9 - 10 Şubat 1972'de yapılan bir toplantıda «Doğu Anadolu Bölge Komitesi Kararı» adı altında TİİKP yönetici kliğine karşı cepheden bayrak açtı. Bağımsızlığını ilan etti. Bu tarih TKP (M - L)'nin kurulduğu, TİİKP içindeki Marksist - Leninist muhalefetin, TİİKP revizyonistleri ile arasındaki örgütsel bağı kopardığı tarihtir.

TKP (M-L) kurulduktan sonra kurucu yoldaşlar yoğun bir teorik ve pratik faaliyete giriştiler.

Teorik alanda, Türkiye devriminin bir dizi meselesine açıklık getirmek, gerek modern revizyonizmle, gerekse her türden oportünizm ile, Marksizm-Leninizm arasına kesin çizgiler çekmek gerekiyordu. Bu görevi TKP (M-L)'nin kurucusu önderimiz İbrahim Kaypakkaya yoldaş yerine getirdi. TKP (M - L)'nin teorik görüşleri İbrahim Kaypakkaya yoldaş tarafından sistematize edilerek «Genel Eleştiri», «Kemalizm» ve «Türkiye'de Milli Mesele» adlı yazılarda ortaya kondu. Bu yazılar TİİKP içindeki muhalefet döneminde yazılmış olan «TİİKP Program Taslağının Eleştirisi» ve «Mao Zedung'un Kazıl Siyasi İktidar Öğretisini Doğru Kav-

rayalım» adlı yazılarla ve ayrılığa temel olan «DABK Kararı» adlı yazı ile birlikte, Partimizin temel teorik görüşlerini ortaya koyan belgelerdir.

Bu belgelerde, Türkiye Komünist hareketinin tarihinde ilk defa ortaya Türkiye devriminin bütün temel konularında Marksist - Leninist görüşler konmuştur.

Bu belgelerde şu tezler savunulmuştur:

- Türkiye, yarı - sömürge, yarı - feodal bir sosyo - ekonomik yapıya sahiptir.
- Demokratik Halk Devrimi emperyalizme, ve ona bağımlı olan komprador kapitalizmine/feodalizme karşı yönelmektedir.
- Ülkemizde komprador kapitalizme ve feodalizme karşı verilen halk demokrasisi mücadelesi aynı zamanda emperyalizme karşı verilen bir mücadeledir.
- Ülkemizde devrimin demokratik ve anti - emperyalist (milli) yanı birbiri ile içiçedir.
- Ülkemizde demokratik devrimin özü, yoksul köylülüğe dayanan tarım (toprak) devrimidir.
- Devrimin itici güçleri, işçi sınıfı, yoksul ve orta köylülük, şehir küçük burjuvazisi ve millî burjuvazinin sol kanadıdır.
- Devrimin öncü gücü işçi sınıfı, temel gücü yoksul ve orta köylülüktür.
- Ülkemizde emperyalizme uşaklık eden komprador patronlar ve toprak ağaları iktidardadır. Devlet bu sınıfların devletidir.

- Türkiye'de emperyalizme uşaklık eden hakim sınıfların iktidar şekli başlangıcından itibaren faşizm olmuştur.
- Ülkemizde anti - faşist mücadele, Demokratik Halk Devrimi mücadelesinden ayrı değildir. Faşizm Demokratik Halk Devrimi ile yıkılacaktır.

Partimizin temel belgelerinde devrimin silahları konusunda şu görüşler savunulmuştur:

- Ülkemizde devrimin üç silahı Komünist Partisi, Halk Ordusu ve Halkın Devrimci Birleşik Cephesidir.
- Halk Ordusu, Komünist Partisi öncülüğünde, silahlı mücadelenin temel mücadele biçimi olduğu ülkemizde, tayin edici bir öneme sahiptir.
- Halkın Devrimci birleşik cephesi, devrime hizmet eden bir cephe'dir. Bu cephenin Demokratik Halk Devrimine hizmet etmesi için, cephe'de komünist partisinin önderliği şarttır. Halkın devrimci birleşik cephesi, ancak komünist partisi önderliğinde, halkın diğer kesimlerinin işçi - köylü temel ittifakı etrafında fiilen birleşmesi ile gerçekleşir.

Partimizin temel belgelerinde Türkiye devriminin yolu konusunda şu görüşler savunulmuştur:

- Devrim ülkemizin sosyo - ekonomik yapısı gereği, ülkenin çeşitli yerlerinde dengesiz bir gelişme gösterecektir.
- İktidar kırılık bölgelerde, silahlı halk savaşı yolu ile, kurtarılmış bölgeler, kızıl siyasi iktidar alanları kurulmak suretiyle parça parça ele geçirilecektir.

- Devrim kırlardan şehirlere doğru gelişecek, şehirler kırlardan kuşatılacaktır.
- Ülkemizde devrimin temel örgütlenme biçimi silahlı örgütlenme, temel mücadele biçimi silahlı mücadeledir.

Partimizin temel belgelerinde «Milli Kurtuluş Savaşı» ve «Kemalizm» hakkında da şu tezler savunulmuştur:

- Kurtuluş savaşına önderlik eden Kemalistler, Türk ve Müslüman olan kompradorların ve toprak ağalarının siyasi temsilcileridir.
- Kemalistlerin önderliğindeki Milli Kurtuluş savaşı sonunda, sömürge/yarı - sömürge/yarı - feodal Türkiye, yarı - sömürge/yarı - feodal Türkiye'ye dönüşmüştür. Milli kurtuluş savaşı güdük bir anti - emperyalist niteliğe sahiptir.
- Kemalizm ırkçı - faşist Türk-Müslüman kompradorların ve toprak ağalarının ideolojisidir.

Partimizin temel belgelerinde, sosyal emperyalizm sorununa da Türkiye devrimci hareketi içinde ilk defa doğru bir şekilde yaklaşmış, partimiz Rus sosyal emperyalizmine karşı doğru bir tavır almıştır.

Temel belgelerimizde, Türkiye'de milli mesele sorununa Türkiye Komünist hareketi tarihinde ilk defa doğru bir biçimde yaklaşmış, «ulusların kendi kaderini tayin hakkı»nın ne anlama geldiği açık bir biçimde ortaya konmuş, Komünistlerin milli burjuvazi önderliğinde gelişecek bir milli hareket karşısında tavrının ne olacağı açıklanmıştır.

Partimiz milli mesele konusunda,

- Ulusların kendi kaderini tayin hakkının kayıtsız şartsız savunulması,
 - Tüm milliyetler için tam hak eşitliği,
 - Tüm milliyetlerden halkın birliği
- tezlerini savunmuştur.

Partimiz belgelerinde ülkemiz Komünist hareketinin tarihine de doğru bir biçimde yaklaşılmıştır. Partimiz Mustafa Suphi önderliğinde kurulan TKP'ye sahip çıkmış, onun devamı olduğunu ilan etmiştir. Mustafa Suphi ve yoldaşları öldürüldükten sonraki TKP'nin mirası ise revizyonist olarak tespit edilmiş ve red edilmiştir.

Bütün bu Marksist - Leninist tezler, partimizin Marksist - Leninist bir platform üzerinde kurulduğunu belgelemektedir.

Partimiz kurulduğundan itibaren yürüttüğü teorik faaliyete paralel olarak yoğun bir pratik faaliyete girdi. Önce TİİKP içindeki kadrolar ayrılıktan haberdar edilmeli, Marksist - Leninistlerin TKP (M - L) içinde birleşmesi sağlanmalı idi. Partinin örgütsel inşasına sarılmak, bölgelerde var olan Marksist - Leninist muhalefeti merkezi bir yapı içinde birleştirmek gerekli idi. Faşist diktatörlüğün saldırılarına karşı partiyi savunmak taktik saldırılarla partiyi geliştirip güçlendirmek gerekli idi. Silahlı mücadeleye yönelmek, gerilla mücadelesinin siyasi ve örgütsel hazırlığını gerçekleştirmek gerekli idi. Bütün bunlar partimizin önünde duran somut sorunlardı. Partimizi kuran yoldaşlarımız bu sorunları çözmek için fedakarca, can pahasına bir mücadeleye atıldılar.

Yoldaşlarımız bu mücadele içinde siyasi ve örgütsel alanda bazı hatalara düştüler. Bu hatalar hakim sı-

nıfların genel olarak tüm devrimci harekete, özel olarak da partimize karşı giriştiği azgın saldırı ile birleşince, partimiz 1973 ortalarında çok ağır bir yenilgiye uğradı.

Bu yenilgiye sebep olan siyasi ve örgütsel hatalarımız şunlardı :

Genel Eleştiri ve diğer temel yazılarımızda, içinde bulunduğumuz çağ konusunda şu tespiti yapıyorduk:

Çağımız emperyalizmin **toptan** çöküşe, sosyalizmin **bütün dünyada** zafere ilerlediği çağdır.

Bu tespit, emperyalizm ve proleter devrimleri çağının kapandığı, emperyalizmin yeni bir aşamaya, **toptan** çöküş aşamasına ulaştığı görüşlerini içeren bir tespitti. Bu tespit emperyalizmin **bütün dünyada bir anda toptan** çökeceği, sosyalizmin **bütün dünyada bir anda** zafere ulaşacağı görüşlerini de içinde barındıran bir tespitti.

Bizim yaptığımız bu tespit, emperyalizm çağında evrensel hale gelen kapitalizm dengesiz gelişme kanunu», buna bağlı olarak «emperyalist zincirin en zayıf halkasından kopacağı» ve «tek tek ülkelerde proleter devriminin ve sosyalizmin inşasının mümkün olduğu» şeklindeki Leninist tezleri red eden bir tespitti. Bu tespit, proleter dünya devrimi sürecinin tek tek ülkelerde devrimin gerçekleşmesi ile gelişeceğini, emperyalizmin dünya çapında toptan bir anda değil, tek tek ülkelerin emperyalist zincirin halkalarından devrimler sonucu kopması ile süreç içinde yıkılacağını kavramayan bir tespitti.

Bizim çağ tesbitimiz, proleter dünya devriminin karşısındaki engeller olan emperyalizm (sosyal emperyalizm) ve her türlü gericiliği küçümseyen; dünya çapında devrimin güçlerini ise abartan bir anlayıştan kaynaklanıyordu.

Dünyada var olan objektif durum, bizim «emperyalizm toptan çöküyor» tespitini yaptığımız sırada, şöyleydi :

Dünya nüfusunun 2/3'ünden fazlası emperyalist ve sosyal emperyalist sömürü şartları altında yaşamakta idi. Emperyalistler ve sosyal emperyalistler dünyayı üçüncü bir genel savaş tehditi altında tutmakta idiler. Subjektif alanda Kruşçev tipi modern revizyonizm dünya Marksist-Leninist hareketine çok ağır zararlar vermişti. Kruşçev modern revizyonizmine karşı mücadelede; Büyük Proleter Kültür Devriminin etkisiyle, dünyanın pek çok ülkesinde genç Marksist-Leninist partiler doğmuştu. Ama bunların devrimci hareket içindeki etkileri çok sınırlı idi. Uluslararası alanda yaygın ve hakim olan akım, modern revizyonizm ve ona tepki olarak doğan ve ona bağlı olarak gelişen küçük burjuva maceracısı akımdı.

Böyle bir durumda, «emperyalizmin toptan çöküşü»nden söz etmek, subjektif isteğimizi objektif gerçekliğin yerine geçirmek anlamını taşıyordu. Bu hatamız uluslararası alanda ve buna bağlı olarak da ülkemizde, düşmanı taktik açıdan küçümseme, gücümüzü taktik alanda olduğundan çok görmemize ve «sol» siyasetlere yol açıyordu.

Emperyalizmin toptan çöktüğü anlayışı, aynı zamanda devrimin objektif ve subjektif unsurların birleşiminin sonucu ortaya çıkacağını kavramamamızdan kaynaklanıyordu. Biz, bu tespiti yaptığımız dönemde, dünyanın her yanında, özellikle Asya, Afrika ve Latin Amerika'da, devrimci hareketler yükseliyordu. Biz bu hareketlere bakıyor, bu hareketlerin ve önderliklerinin sınıf niteliklerini incelemiyorduk. Bu bizim, Marksist-Leninist partinin, subjektif unsurun devrimdeki öne-

mini tam olarak kavramamamızdan kaynaklanıyordu.

Bizim «emperyalizm toptan çöküyor» teorisini savunmamızın bir başka kaynağı, uluslararası Marksist-Leninist hareket içinde takındığımız ilkesiz tavidir. Biz uluslararası Marksist - Leninist hareket içinde Çin Komünist Partisini «yanılmaz otorite» olarak kabul ediyorduk. ÇKP'nin her tezini üzerinde fazla düşünmeden, Marksist - Leninist olarak adlandırıyor ve savunuyorduk. «Emperyalizmin toptan çöküş çağı» teorisini de böyle bir anlayışla, kavramadan, kendiliğindenci bir şekilde savunduk. «Emperyalizmin toptan çöküş çağı» teorisi, 1969'da yapılan ÇKP IX. Kongresinde, kongre raporuna kesin bir formülasyon olarak geçmişti. Bu rapordaki ve esas olarak Lin Biao'nun «Yasasın Halk Savaşının Zaferi» adlı broşüründeki anlayışa göre, «içinde bulunduğumuz çağ emperyalizmin toptan çöküşe, sosyalizmin bütün dünyada zafere ilerlediği çağ idi ve Mao Zedung düşüncesi» içinde yaşadığımız bu «yeni çağın» Marksizm - Leninizmi idi. Bu tespitler sinsi bir şekilde Leninizmin artık eskidiği görüşünü yaymakta idi. Bu teoride savunulan görüşler, aynen Kruşçev tipi modern revizyonistlerin yaptığı gibi Mao Zedung'un görüşlerini Marksizm - Leninizmden koparmakta, ayrı şeylermiş gibi göstermekte idi. Dünyada birkaç istisna dışında hemen bütün Marksist-Leninist parti ve gruplarca savunulan bu tespitler, uluslararası alanda esas olarak küçük burjuva mace-racısı, kendiliğindenci, voluntarist (iradeci) akımlara teorik temel olmuştu.

Lin Biao tarafından emperyalizmin toptan çöküş çağı teorisine bağlı olarak geliştirilen bir başka tez de, «Dünya çapında başçelişme, emperyalizm ve sosyal emperyalizm ile ezilen uluslar arasındadır» tezi idi. Par-

timiz, temel belgelerinde dünya çapında başçelişmeyi «emperyalizm ve sosyal emperyalizm ile ezilen halklar ve uluslar arasındaki çelişme» şeklinde tespit etti. Lin Biao'nun anlayışına göre, «Asya, Afrika, Latin Amerika'nın geniş alanları dünyanın kırları, geniş metropoller ise dünyanın şehirleri» idi. «Emperyalist ülkelerde devrim, Asya, Afrika, Latin Amerika ülkelerinde devrim olmadan imkansız» idi. Lin Biao dünya çapında başdüşman tespitini, devrimin önce nerede olacağını tespit etmek için yapıyor, devrimler arasında mekanik bir öncelik sonralık ilişkisi kuruyordu. Partimiz, belgelerinde Lin Biao'nun dünya çapında başçelişme tespitini kullandı, ama bu tespite temel olan düşünceyi savunmadı. Ancak daha sonraki gelişme içinde Lin Biao'nun «dünya kırları/dünya şehirleri», «dünya çapında halk savaşı» gibi tezleri de partimiz tarafından savunuldu. Bu da kavramadan, kendiliğindenci bir biçimde oldu.

Uluslararası alanda 1972'de yapılması gerekli olan şey, içinde bulunduğumuz çağın emperyalizm ve proleter devrimleri çağı olduğu, Leninizmin ilkelerinin eskimediği, Mao'nun görüşlerinin Leninist görüşler olduğu tezlerinin savunulması idi. O dönemde «emperyalizmin toptan çöküş çağı» teorisine karşı Marksist - Leninist ilkelere dayalı bir mücadele yürütülmeli, bu teorinin Kruşçev'in modern revizyonist tezleri ile özde bir olduğu ortaya konmalı idi. Yapılması gerekli olan şey, uluslararası alanda hakim olan anti - Marksist, anti - Leninist akıma karşı ilkeli bir mücadele yürütmektir. Partimiz bu görevi yerine getiremedi. Emperyalizmin toptan çöküş çağı teorisinin anti - Leninist özünü kavramadı. Kendiliğindenci bir biçimde bu teoriyi savundu. ÇKP otoritesine körce bağlılık bu konuda önemli rol oynadı.

Partimizin yenilgisine sebep olan temel siyasi hatalardan biri de, ülkemizdeki 1972 başlarında yaptığı durum değerlendirmesidir. Partimiz kurulduğu sırada ülkemizde durumu şöyle değerlendiriyordu:

«Genel olarak dünyada, özel olarak da Türkiye’de objektif şartlar devrime son derece elverişlidir.»

«Şimdi işçi sınıfımızın ve yoksul köylülerimizin büyük çoğunluğu kurtuluşlarının ancak silahlı mücadele ile olacağını kavramış durumdadır...»

Bu tespitlerin yapıldığı 1972 Şubat’ında ülkemizde objektif ve subjektif durum nasıldı?

Ülkemizde 12 Mart 1971’de askeri darbe olmuştu. Darbenin amacı çeşitli milliyetlerden Türkiye halkının yükselen devrimci mücadelesini bastırmaktı. Başlangıçta hakim sınıfların çeşitli klikleri kurulan hükümetlere ortak oldular. Fakat 1971’in sonuna doğru, Amerikancı faşist klik, diğer klikleri tasfiye ederek, siyasi tekeli kurma yönünde önemli bir mesafe kaydetti. 1971 Nisan’ından itibaren, ilan edilen sıkıyönetim ile birlikte, hakim sınıflar halka ve devrimci örgütlere karşı yoğun bir terör, saldırı ve sindirme kampanyasına giriştiler. Devrimci örgütler ve halk bu saldırılar karşısında ağır kayıplar verdiler. Halkın kendiliğinden gelme mücadelesi faşist terör karşısında önce durakladı, sonra da geri çekilmeye başladı. 1972 yılının başları; faşist terörün uç noktasına ulaştığı, devrimci örgütlerin ağır kayıplara uğradığı, halk hareketlerinin geri çekildiği ve hakim sınıflar arasında geçici bir istikrar sağlandığı, parlamenter maskeli açık faşizmin geçici istikrar kurduğu bir dönemdi. Yani partimiz yurtdaki tesbiti yaptığı sırada, objektif şartlar devrime son derece elverişli değil, tam tersine elverişsizdi. Devrimci durum yükselme değil, bir duraklama ve hatta geri çekilme içinde idi.

Subjektif duruma gelince: Bu tespitin yapıldığı 1972 Şubatında; Türkiye proletaryasının öncü örgütü TKP (M - L) henüz yeni kurulmuştu. Örgütsel inşaa henüz başlangıç aşamasında idi. Halk kitleleri ile bağ yok denecek kadar azdı. Halk geniş çapta reformist ve revizyonist akımların ideolojik - siyasi etkisi altında idi. Küçük burjuvazinin «sol» siyasi akımları olan THKO; THKP/C gibi örgütler ağır kayıp'ar vermişlerdi. Bunların heyecan verici silahlı eylemlerine sempati duyan kitleler içinde «silahlı mücadele»nin «yenilgisi»; yığın, yenilgici düşünceleri geliştirmişti. «İşçi sınıfımızın, yoksul köylülerimizin büyük çoğunluğu kurtuluşlarının silahlı mücadele ile olacağını kavramış durumdadır» tesbiti, yanlış bir tesbitti. Durum bu tesbitin tersi idi. Kitlelerin bilinç ve örgütlenme seviyesi geri idi.

Partimiz 1972 başlarında varolan durumu doğru değerlendiremedi. Gerek objektif, gerek subjektif açıdan durumun değerlendirilmesinde Partimiz düşmanın güçlerini taktik açıdan küçümsedi; devrimin güçlerini ise olduğundan fazla gördü ve gösterdi. Dünyada olduğu gibi, Türkiye'de durumun değerlendirilmesinde de partimiz, subjektif isteği objektif gerçekliğin yerine geçirerek ağır bir hataya düştü.

1972 yılı başında Türkiye'de yapılması gerekli olan şey, devrimci dalganın —kısa süre için de olsa— geri çekilme içinde bulunduğunu tesbit etmek; partinin ideolojik - siyasi - örgütsel inşasına hız vermek olmalıydı. Parti önderliğinde kırılık bölgelerde gerilla birimleri kuru'malı, gerilla savaşının hazırlıkları yapılmalı idi. Kitleleri uyandırmak ve örgütlemek için her fırsattan yararlanılmalı idi. Hakim sınıfların azgın sa'dırısını en az kayıpla atlatmak için gerekli tedbirler alınmalı idi.

Partimiz bunun yerine, yanlış durum değerlendirmesine uygun bir yol seçti. Gerilla mücadelesinin hazırlık aşamasını atlayarak «derhal silahlı mücadeleyi genelleştirme» yolunu seçti. Bu dönemde şu hatalar yapıldı:

1) Geri çekilme ile saldırı dönemlerini isabetlice tesbit edememek; bu dönemlere uygun mücadele ve örgütlenme biçimlerine başvurmamak.

2) Devrimci durumun gerilediği 12 Mart faşizmi şartlarında, gerilla savaşının hazırlık görevini sabırlı ve ihtiyatlı bir çalışmayla tamamlamadan, çalışma bölgelerindeki halk yığınlarıyla sağlam bağlar kurmadan, çalışma bölgelerine iyice yerleşmeden vb. gibi görevleri yerine getirmeden eldeki tecrübesiz kadrolarla kırlarda ve şehirlerde «sol» taktik saldırılara girişmek. Devrimci durum gerilemeye devam ettiği halde, kısmi kayıplar verildiği halde, faşizmin dikkati ve saldırıları Partimize yöneldiği halde geri çekilmemek, yapılan «sol» taktik hataları daha güçlü bir şekilde sürdürmek.

3) Halk yığınları arasındaki siyasi çalışmaya (propaganda, ajitasyon ve örgütlenmeye) gereken önemi vermemek.

4) Kadro siyasetinde geri kadroları da profesyonel çalışmanın içine çeken aceleci bir yöntem izlemek.

5) Proleter enternasyonalizmin görevlerini doğru olarak kavrayıp yerine getirememek. Uluslararası alanda kendini Marksist-Leninist parti olarak tanıtan TİİKP'nin teşhir ve tecrit meselesini küçümsemek. Marksist-Leninist partilerle ilişki kurma, onları destekleme, onlardan destek isteme meselesini küçümsemek.

6) Kadınların kurtuluşu meselesini, doğru olarak devrim meselesine bağlı olarak ele almakla birlikte; kadınlar üzerindeki özel baskılar ve bunlara karşı mücadele sorununu, sorun olarak bile gündeme getirmemek.

7) Silahlanma ve askeri eğitim konusuna önem verildiği halde, şartların yeterli bir silahlanmaya izin vermemesi.

8) Çalışma tarzında uzmanlaşma ve kolektif çalışma yöntemlerini yeterince geliştirememek.

Partimiz çok kısa ve fakat yoğun mücadele pratiği içinde, henüz hatalarını kavrayıp düzelterek zamanı bulamadan, komprador burjuvazi ve toprak ağalarının çok ağır bir saldırısına maruz kaldı. Önder kadrolar bu saldırıda kimi öldürülerek, kimi zindanlara atılarak kaybedildi. Partimiz çok ağır bir yenilgiye uğradı.

Partimizin uğradığı bu ağır yenilginin esas sebebi, partimizin işlediği siyasi ve örgütsel hatalardır. Komprador burjuvazi ve toprak ağalarının faşist devletinin 1973 başlarında saldırılarını özellikle partimiz üzerinde yoğunlaştırması, yenilginin dış sebebi olmuştur. Partimiz eğer durumu doğru değerlendirebilse, ve doğru mücadele ve örgütlenme yöntemlerini seçebilse idi, yenilgi bunca ağır olmayabilir; hakim sınıfların yoğun saldırısı daha az bir kayıpla atlatılabilirdi.

Partimizin yenilgisine yol açan hatalar şu objektif şartlar içinde ortaya çıktı:

● Partimizin kadrolarının önemli bir bölümü TİİKP içinden gelmekte idi. TİİKP yönetici kliği, kadroları 'halk savaşı' ajitasyonu ile elde tutan; lafta 'sol' özde pasifist, revizyonist bir teşkilattı. Bu teşkilatın sol laflarla süslü aşırı sağcı özü, TKP (M - L)'yi oluş-

turan kadrolarda sağa ve pasifizme karşı derin bir nefret uyandırmıştı. Bu kadrolar içinde sağ pasifizme karşı 'sol' düşüncelerin yeşermesi için objektif temel vardı.

• Ülkemizde komünist hareket 50 yıl revizyonizmin hakimiyeti altında kalmıştı. Genç komünist kadroların dayanacağı, öğreneceği Marksist - Leninist bir geçmiş yoktu. «Eski» revizyonistler devrimci hareketi devamlı sağa çekiyorlardı.

• Genç kadroların Marksizmi - Leninizmi kavramaları çok sığ idi.

• TKP (M - L)'yi oluşturan kadroların çok önemli bir bölümü 1960'larda gelişen anti - emperyalist nite-likteki aydın hareketi içinden gelmekteydiler. Çoğu küçük - burjuva kökenli idi.

Yaptığımız hatalar işte bu objektif şartlarda ortaya çıktı.

Hatalarımızın İdeolojik Kaynağı ve Sınıfsal Temeli

Yenilgimize yol açan hata, düşmanın gücünü hem Türkiye'de hem de uluslararası alanda olduğundan az görmek; düşmanı taktik planda küçümsemek; devrimin güçlerini ise olduğundan çok görmek, gücümüzü taktik planda abartmaktır. Yaptığımız bu hata, objektif gerçekliğin yerine, subjektif isteğimizi geçirmekten kaynaklanmaktadır. Biz gerçeği, olduğu gibi değil, olmasını istediğimiz gibi değerlendirdik. Biz mümkün olan en kısa zamanda Türkiye'de komprador burjuvazinin ve toprak ağalarının iktidarını yıkmak, halk iktidarını kurmak istiyorduk. Bunun yolunun silahlı halk savaşı olduğunu görüyor; TİİKP'nin bol bol halk savaşı edebiyatı yapmasına rağmen sürdürdüğü aşırı sağcı pasifist çizgiye karşı nefret besliyorduk. İçinde bulunduğumuz pasifizm zincirini derhal kırmak, derhal silahlara sarılmak istiyorduk. Bizim devrim yap-

ma isteğimiz, halk savaşını en kısa zamanda başlatma isteğimiz, objektif gerçekliği olduğu gibi kavramamıza, isteğimizi objektif gerçekliğin yerine geçirmemize yol açtı.

Bu yaptığımız hata subjektivizm idi. Türkiye'de durumu subjektivist bir tarzda değerlendirdik. Uluslararası alanda da isteğimizi dile getiren subjektivist bir dünya tahlilini aynen alarak kullandık.

Proletarya partisi, olaylara diyalektik materyalist bir bakış açısı ile, bilimsel bir şekilde yaklaşmak zorundadır. Var olan bir şeyi, olduğu gibi değerlendirmek; objektif gerçekliği bütün yönleri ile doğru bir biçimde değerlendirmek ve kavramak; o objektif gerçekliği proletarya lehine değiştirebilmenin ilk şartıdır. Dünyayı değiştirebilmenin ilk şartı; objektif gerçekliği doğru bir biçimde kavramaktır, değerlendirebilmektir. Objektif gerçeğin çarpıtılması, subjektif isteğin onun yerine geçirilmesi, yenilgiye götürür. Bu kaçınılmazdır. Subjektivizm, burjuva ideolojisinin bir yanmasıdır. Subjektivizm, felsefi alanda materyalizme; metotta diyalektiğe aykırıdır.

İdeolojik kaynağı subjektivizm olan hatalarımızın sınıfsal dayanağı küçük burjuvazidir. Küçük burjuvazinin kah kendine aşırı güvenen (düşmanın gücünü taktik alanda küçümseyip; kendi gücümüzü olduğundan çok görmemiz), kah kendine aşırı güvensizlik (uluslararası alanda ÇKP otoritesine körce bağlılık), uzun süreli düşünmeyen, aceleci, sabırsız (derhal silahlı mücadeleyi genelleştirme), kendiliğindenci (ajitasyon - propaganda ve kitle örgütlenmesini küçümseme eğilimi) tavırları hatalarımızda açıkça görülebilir.

İdeolojide subjektivizm, sınıfsal olarak ise küçük burjuvaziden kaynaklanan hatalarımız kendini siyasi

ve örgütsel alanda, yukarıda tespit ettiğimiz gibi (sol) oportünist hatalar olarak göstermiştir.

Biz komünistler, hata yapmaktan korkmayız. Çünkü bizim elimizde Eleştiri/Özeleştirici gibi Marksist-Leninist bir silah vardır. Biz bu silahı kullanarak, hatalarımızı tesbit eder, bunları aşarız. Her geçen günle, hatalarımızdan arınır, Marksizm-Leninizm bilimini daha iyi kavrar; bu bilimi ülkemiz gerçeğiyle daha iyi bağdaştırırız. Biz diyalektik materyalistleriz. Doğruların yanlışlarla mücadele içinde kavranıp gelişeceğini biliyoruz. Bu yüzden yaptığımız hatalar bizi korkutmadı, korkutmuyor. Biz hatalarımızı açıkça ortaya koymaktan da korkmuyoruz. Çünkü hataların ancak açıkça ortaya konup, kaynaklarının kurutulması ile gerçekten aşılabileceğini biliyoruz. Biz hataların yapıldığı somut şartlardan koparılmasının yanlış olduğunun; herhangi bir olguyu değerlendirirken izlenmesi gereken yöntemin, o olguyu bütün yönleriyle değerlendirmek yöntemi olması gerektiğinin de bilincindeyiz.

Biz partimizin geçmişteki çalışmasının olumlu ve olumsuz yönlerini bir bütün olarak değerlendirdiğimizde şu sonuca varıyoruz:

Partimiz TKP(M-L), Marksist-Leninist temeller üzerinde kurulmuş bir komünist partisidir. Partimiz TKP(M-L), proletaryanın ülkemizdeki öncü örgütüdür. Partimiz TKP(M-L) kuruluşunda ve kuruluşundan sonraki dönemdeki kısa pratiğinde bazı önemli hatalar yapmıştır. Bu hatalar taktik planda hatalardır. Partimiz taktik planda yaptığı bu hatalar sonucu ağır bir yenilgiye uğramıştır.

Partimizin olumsuz yönleri ve hataları talidir.

Görevimiz bu hatalardan öğrenmek; bu hatalara bir daha düşmemektir.

1973 Yenilgisinden Sonraki Dönem

Partimiz 1973 ortalarında ağır yenilgiye uğradıktan sonra yapılması gerekli olan şey; geçmişin doğru bir şekilde değerlendirilmesi, bu değerlendirme temelinde merkezi yapının yeniden oluşturulması idi. Partinin ideolojik-siyasi-örgütsel inşası, çalışmasına gerekli idi. Partimiz yenilgiden sonra bir yıla yakın bir süre kendini toparlayamadı. Bunda, bu görevi yapması gereken yoldaşların kapıldığı yılgınlığın payı büyüktü. Yenilgiden bir yıl kadar sonra merkezi örgütlenmenin sağlanması için daha elverişli şartlar ortaya çıktı. Bu durumu değerlendiren (...) yoldaşlarımız, (...) merkez oluşturdular. Bu, partimizin yeniden merkezileşmesi yolunda atılan önemli, çok olumlu bir adımdı. Ancak yeniden merkezileşme yolunda atılan bu olumlu adımın üzerinden uzun bir zaman geçmeden, partimiz bu kez de içten saldırıya uğradı. Yeniden inşa döneminde partimizin içine sızan bazı dönem unsurları merkez içinde bir darbe hareketine giriştiler. Daha sonra 'Koordinasyon Komitesi' (KK) adı ile anılan burjuva hizibi bir darbe ile parti yönetimini 1974 sonlarında ele geçirdi.

Bunlar, esas görevleri partinin merkezi işlerliğini yeniden sağlamak; partinin ideolojik-siyasi-örgütsel inşasını derinleştirmek olduğu halde; görevlerinin tam tersini yaptılar. Örgütsel alanda var olan dağınık yapıyı ayakta tuttular, daha da geliştirdiler. İdeolojik-siyasi alanda, partinin siyasi çizgisini geliştirmek yerine, önce var olan bazı «sol» hataları daha da derinleştirdiler; sonra bütünüyle sağa döndüler. Partimizin geçmişte hep yanlış yaptığı görüşlerini savunmaya başladılar. Bunlar yönetimde oldukları süreçte hiçbir dönemde parti propagandası yapmadılar.

Partinin varlığını adeta unutturmaya çalıştılar. Daha sonra, 1976 Nisanında partiye karşı açık bir tasfiye hareketine giriştiler. Çıkardıkları bir yazı ile partimizin sosyo-ekonomik yapı tespitinin yanlış olduğu, buna bağlı olarak devrimin yolu konusunda da yanlış görüşler savunulmuş olabileceği(!), partinin çizgisinin Marksist-Leninist olmadığı; ve TKP(M-L)'in zaten bir parti olmadığı Marksist-Leninist olma yolunda ilerleyen bir hareket (!) olduğu; partimizle THKO (M-L), THKP-C (ML) arasında nitel bir fark olmadığı görüşlerini açıkça savunmaya başladılar.

Onların bu tasfiyeci görüşlerine karşı önce partimizin bir bölge teşkilatında açık mücadele başladı. Bu mücadele kısa zaman içinde diğer bölgelere de sıçradı. 1977 yılının başlarında, partimizin çalışma yaptığı hemen bütün bölgelerde saflar belirginleşti. Parti tasfiyecisi hizip ile, parti arasındaki örgütsel bağ da kesinlikle kopartıldı.

'KK' döneminde, partimizin yaptığı hataların çok büyük bir bölümü, partinin yönetimini eline geçiren bir burjuva hizibi olan ve bilinçli olarak başından itibaren partimizi tasfiyeye yönelenlerin, partiyi tasfiye çalışmasının bir parçasıdır.

★ Tasfiyeciler; partimizi yıkmayı amaçladıklarından, özelleştiri meselesini geçiştirmişler; kadroları bugün-yarın sözleriyle avutmuşlardır.

★ Bunlar yönetimde oldukları dönemde sınıf mücadelesinin hiçbir sorunu karşısında merkezi tavır takınmamış; Partiyi derin bir suskunluk içersine sokmuşlardır.

★ Partimizin ideolojik ve siyasi görüşleri merkezi olarak savunulmamıştır.

★ Modern revizyonizme ve her türden oportünizme karşı, bu akımların halk içinde etkisini kırma yolunda en küçük bir merkezi çalışma yürütülmemiştir.

★ Her türden oportünistlerin partimize karşı giriştiği ideolojik-siyasi saldırılar cevapsız bırakılmıştır.

★ Partinin görüşlerinin savunulması bir yana, KK döneminde çıkarılan üç merkezi yazıda da, partimizin görüşlerine zıt, burjuva görüşleri savunulmuştur.

★ 'KK' döneminde bütün dünya Marksist-Leninist hareketi içinde yaygınlık kazanan ve partimizin çeşitli bölgelerinde de savunulan «Üç Dünya Teorisi»ne 'KK' dört elle sarıldı. Sınıf uzlaşmacılığını örgütleyen bu teori; 'KK' hizibinin pasifist-sağcı çizgisine uygun bir 'teori' idi.

Örgütsel alanda 'KK' hizibi partimizi dağıtıcı bir çalışma yürütmüştür.

★ 'KK' döneminde partiye 'KK'nin niteliğine uygun unsurlar; döneçler, hizipçiler, bir yığın burjuva doldurulmuştur. 'KK', kendisi gibi bir hizip olan AB hizibini, bu hizip, özeleştirici adını verdiği bir yazıda partimizin temel görüşlerini red ettiği halde, grup olarak partiye almıştır.

'KK' döneminde izlenen kadro siyaseti, kadroları yalnızca merkezin verdiği emirleri yerine getiren memurlara dönüştüren, kadroları insiyatiften yoksun bırakan bir kadro siyaseti olmuştur.

★ 'KK' parti içindeki Marksist-Leninistlere karşı merkeziyetçilik, kendisine ve niteliğine uygun burjuvalara demokrasi uygulamıştır.

★ Bütün kadroların talebi olan yayın organının çıkarılması sürekli geri atılmış, kadrolar oyalanmıştır.

Bütün bunları yapan 'KK', 1976 Nisanından sonra partiyi tasfiye çalışmasını açık planda sürdürmeye başladığı zaman, kendi sorumlusu olduğu bütün bu olumsuzlukları partiye maletmiştir, 'KK', kendi sorumlusu olduğu olumsuzlukları kadrolara göstererek «Bu kadar ağır hatalar yapan bir partinin Marksist-Leninist bir parti olamayacağı açıktır» demogojisine başvurmuştur. 'KK' hizibi bu tavrı ile ve daha sonraki gelişmesi ile, partimiz içine sızmış ve amacı başından beri partiyi tasfiye etmek olan bir burjuva hizibi olduğunu; sorumlusu olduğu bütün olumsuzlukları, partiyi tasfiye amacı ile bilinçli olarak yaptığını ispatlamıştır.

'KK'nin partimizin merkezini ele geçirdiği dönem boyunca partimizin ideolojik-siyasi-örgütsel çizgisini savunan parti kadrolarının ve çeşitli parti bölge yönetimlerinin hatası; parti içinde 'KK' tarafından geliştirilen kendiliğindenci, kuyrukçu, lafta sol, özde sağ pasifist siyasete karşı yeterli bir mücadele yürütmemiş olmalarıdır. 'KK'nin tasfiyeci bir hizip olduğu zamanında tesbit edilememiş; 'KK'nin partinin merkezi işlerliği fiilen ortadan kaldırmasına göz yumulmuş; 'KK'nin partiyi siyasetsiz bir duruma sokması ile uzlaşmıştır. Bu konularda yeterli mücadele yürütülmemiştir. 'KK'nin, partimizi, olayların kuyruğuna taktılan bir küçük burjuva hizibi derekesine düşürdüğü, bunun partinin tasfiyesi anlamına geldiği anında kavranamamıştır. Partinin içinde iki çizginin mücadelesinde, partimiz içindeki Marksist-Leninist kadrolar önemli hatalar yapmıştır. Bu hatalar, siyasi alanda

'KK' hizibinin oportünist çizgisi ile uzlaşma; bu çizginin partimizden tasfiye için yeterli bir mücadele verilmemesi şeklinde özetlenebilir.

Bu hata; parti içinde iki çizginin mücadelesini, iki sınıfın mücadelesi olarak görmemekten; parti içinde yanlış çizgiyi de proleter çizgi olarak görmekten; merkezi 'yanılmaz' görmekten; partinin içinde burjuva çizgisinin hakim olabileceğini kavramamaktan kaynaklanmaktadır. «Parti merkezine gelen, partinin iradesini temsil eder. Bunların Partiyi tasfiyeye kalışması düşünülemez» şeklindeki idealist mantık; parti kadrolarının 'KK' hizibinin tasfiyeci, parti düşmanı yüzünü tanımlarını geciktiren mantıktı. Böyle bir düşünce, felsefi alanda, her meseleye sınıfların üzerinde bakan, idealizmin ürünüdür.

Bu hatamızda da, isteğimizi (Merkez partiyi tasfiye etmez!), objektif olgunun yerine geçirme, yani subjektivizm, hatamızın ideolojik kaynağını oluşturmaktadır. 'KK' hizibine karşı yürütülen mücadelede partimizin yaptığı hataların sınıfsal kaynağı, hem merkezi otoriteye tapan (Merkez haklıdır/Merkez hata yapmaz) hem de başı-boşluğu savunan (Merkezin merkezi dağıtması ile uzlaşma-çok merkezli yönetim) kendine güvenmeyen, sorumsuz, rahatına düşkün küçük burjuvazidir.

'KK' tasfiyeci hizibi ile örgütsel bağımız da kessildikten sonra, partimizin hayatında yeni bir canlılık dönemi başlamıştır. 'KK' hizibinin pasifist sağ çizgisi, yerini parti içinde ve dışında aktif bir ideolojik-siyasi-örgütsel inşa mücadelesine bırakmıştır. Bu mücadele örgütsel alanda yeniden merkezi bir yapıyı oluşturma hedefine yönelmiştir. Bu mücadele dönemi içinde, partimizin çeşitli bölge teşkilatları, kendi bölgeleri adına yayın organları çıkarmışlar, bu yayın or-

ganlarında partinin görüşlerini savunma ve geliştirmeyi hedeflemişlerdir. Bu dönemde bölgeler arasında ilişkiler kurulmuş, merkezi yapının sağlanması için girişimlerde bulunulmuştur. Bölgeler arasındaki ilişkilerin düzenli bir şekilde yürütülebilmesi için bir «Bölgelerarası Toplantılar» sistemi kurulmuş; daha sonra bölge temsilcilerinden oluşan bir «Örgütlenme Komitesi» (ÖK) oluşturulmuştur. ÖK, Partimizin I. Konferansını hazırlayarak, tarihi önemde bir görevi yerine getirmiştir.

Bu dönemde tek tek bölgelerin yürüttüğü mücadele ve ÖK'nin yürüttüğü çalışma esas olarak olumlu, partimizi geliştiren bir mücadele olmuştur. Bu dönemdeki esas hatamız, partimizin içinde bulunduğu çok başlı durumun belli bir süre daha sürdürülmesi; merkezi işlerliğin yeniden sağlanması için yaptığımız çalışmanın kendiliğindenci bir biçimde yürütülmüş olmasıdır.

Aslında bu dönemde yapılması gereken şey; baştan itibaren (hangi bölgelerin 'KK' ile ilişkisini kestiği belli olduktan sonra) bölgeler temsilcilerinden oluşan geçici bir merkez kurmak idi. Bu geçici merkez, bir yandan merkezi yapının sağlanması için konferans hazırlıklarını sürdürürken, diğer yandan, sınıf mücadelesinin sorunları karşısında partimizin çizgisi temelinde merkezi tavır takınmalı; merkezi önderlik görevini yerine getirmeli idi. Böyle geçici bir merkez oluşturulması konusunda tutucu ve cesaretsiz davrandık. ÖK başlangıçta, «bölgelerin içişlerine karışmama» ilkesi temelinde kuruldu. Bu yanlıştı. Sanki bir partinin çeşitli bölge teşkilatları değil de, ayrı ayrı gruplar biraraya geliyordu. Bu kararın alınmasında, henüz 'KK' ile örgütsel bağı yeni koparmış olan bölgelerin

birbirine karşı duydukları güvensizliğin önemli bir payı vardı.

Bu güvensizlikte ise, çeşitli bölge yönetimlerinin birbirleri ile ilişkilerde şu veya bu ölçüde yaptıkları hatalar önemli bir rol oynuyordu.

ÖK kurulduktan bir süre sonra, «bölгelerin içişlerine karışmama» şeklindeki ilkeye ters olan «ÖK, çeşitli konularda parti adına tavır takınacaktır. ÖK'nin aldığı kararlara bütün bölгeler uyacaktır» kararı alındı. Bu karar, ÖK'nin geçici bir Merkez olma görevini üstlenmesi anlamına geliyordu. Ama bu karar, tabanın ve sınıf mücadelesinin zorlaması sonucu, kavranmadan alınan bir karardı. Gelişme kendiliğindenci bir şekilde olmuştu. Bu kararın kavranmadan alındığının en açık örneği, ÖK'nin kuruluşunda alınan «bölгelerin içişlerine karışmama» kararının kaldırılması idi. ÖK, kendiliğindenci bir gelişme sonucu aldığı parti çizgisi temelinde merkezi siyaset tayin etme görevini yeterli bir şekilde yerine getiremezdi ve getiremedi. ÖK'nin önemi kavranmadığından, ÖK üyelerinin hala bölгelerindeki çalışmayı esas almaları, ÖK'nin çalışmalarının aksak yürütmesinde önemli bir etken oldu. ÖK'nin görevlerinin baştan doğru bir şekilde tesbit edilememesi, bunun sonucunda da ÖK'nin yapısının merkezi önderlik görevini yerine getirebilecek bir şekilde olmaması, konferansın hazırlıklarında da kendini kendiliğindencilik şeklinde gösterdi. ÖK bu dönemde bütün parti kademelerine bir çağrı yaparak, konferansa kadar tartışılacak meseleleri açıklamıştır. Ancak tartışmaya merkezi olarak önderlik edip, tartışmayı merkezi olarak hazırlanan taslaklar üzerinde sürdürerek yönlendirme görevini yerine getirmemiştir. Böylece her bölge teşkilatı, ayrı tartışmalar

sürdürmek zorunda kalmış, tartışmalar olabileceği kadar verimli olmamıştır.

ÖK döneminde de, parti propagandası yapma konusunda, 'KK' döneminden beri var olan çekingenlik sürmüş, çeşitli bölgeler dışı karşı parti adına propaganda yapma görevinde pasif davranmışlardır. ÖK'nin son döneminde partimiz bu hatayı aşma yönünde bir gelişme göstermiştir.

Parti propagandası konusunda gösterilen çekingenlik, objektif olarak oportünistlerin «parti yoktur» demagojisine fırsat veren bir davranıştı.

Bu dönemde hataların doğduğu objektif ortam, partimizin merkezini ele geçiren bir hizibin, kendine duyulan körce güveni kötüye kullanarak partiyi tasfiyeye kalktığı, bunun sonucunda partiden atıldığı; bu hizibin tasfiye hareketinin partide ağır bir tahribat yaptığı bir ortamdı. Bu ortamda atılacak yanlış bir adım, bölgeler arasında sağlanmaya çalışılan güveni sarsacak bir davranış, partiye ağır zararlar verebilirdi. Merkezi işlerliğin sağlanmasında gelişmenin belli bir ölçüde kendiliğindenciliğe bırakılmasında bu objektif durum önemli rol oynadı.

Bu dönemde yaptığımız hatalarında ideolojik kaynağı subjektivizm (varolan durumu doğru değerlendirmeme); sınıfsal kaynağı küçük burjuvazidir. (bölgesel çalışmayı öne alma / tutucu davranma / güvensizlik, vb.).

Partimiz bütün bu dönemlerden geçerek, komprador burjuvazinin ve toprak ağalarının tüm saldırılarına, burjuva temsilcilerinin tüm içten yıkma çabalarına rağmen bugüne gelmiştir.

Partimiz 1. Konferansı, Partimize yeniden bir merkezi yapı kazandırma yolunda atılan tarihi önemde bir adım olmuştur.

Partimiz 1. Konferansı geçmişini değerlendirmiş, Partimizin özeleştirisini kabul etmiştir.

I. Konferans partimizin tüzüğünü kabul etmiş, bir dizi meselede bağlayıcı kararlar alarak önümüzdeki dönemde yapılacak çalışmanın yolunu çizmiştir.

I. Konferans nihayet, bir Merkez Komitesi seçmiş, bu Merkez Komitesine Kongreyi hazırlama; ve hazırlık dönemi içinde partiyi tam yetki ile yönetme görevi vermiştir.

Partimiz hatalarından öğrenmekte, her geçen gün güçlenmektedir. Partimiz halkımızı demokratik halk devrimi mücadelesinde zafere ulaştıracaktır. Partimiz ülkemizde sosyalizmin inşasına önderlik edecek, bütün dünyada komünizmin gerçekleşmesi için yılmadan mücadele edecektir. Partimizin yenilgileri bizi korkutmuyor. Çünkü partimizin yenilgileri, içinde zafer tohumları taşıyan yenilgilerdir.

Partimiz halkımızı mutlaka zafere ulaştıracaktır. Çünkü partimiz Marksist-Leninist bir partidir.

HATALARIMIZDAN ÇIKARDIĞIMIZ DERSLER

Partimizin yukarıda ana hattı ile tesbit ettiğimiz hatalarından şu dersleri çıkartıyoruz :

Subjektivizmi alt edelim :

Partimizin gelişmesi içinde hataların önemli bir bölümünün ideolojik kaynağının subjektivizm olduğunu görüyoruz. Subjektivizm, kendi isteklerimizi, geçmiş gibi görme; gerçeklerin yerine geçirme şeklinde kendini gösteriyor. Subjektivizm, partimizin geçmişinin de gösterdiği gibi, zararlı bir burjuva düşüncesidir. Biz dünyayı değiştirmek, içinde bulunduğumuz ilişkileri devrimle değiştirmek isteyen komünistleriz. İçinde bulunduğumuz ilişkileri değiştirebilmenin ilk şartı onları olduğu gibi görebilmek, kavramaktır.

Objektif olguları olduğu gibi kavramazsak, bunları değiştirmemizin imkanı yoktur. Subjektivizm iřte bunu engellemektedir. Subjektivizm, bilimin yerine safsatayı hakim kılmak demektir. Bunu kavramalı, subjektivizm hatasına dűřmekten titizlikle kaçınmalıyız.

**Marksizm-Leninizm bilimini doğru kavrayalım;
Marksizm-Leninizmi űlkemizin somut gerćekliđi
ile birleştirelim :**

řurası açıktır ki biz, yaptıđımız hataların hićbirini bile bile, halkımıza ve partimize zarar vermek için yapmadık.Yaptıđımız hataların pek çođunun hata olduđunu yanılmaz bir denek tařı olan pratik bize gűsterdi. Ama biz yaptıđımız hataların űnemli bir bűlűműnű; eđer Marksizm-Leninizm bilimini dođru bir bićimde kavramıř olsaydıđ; materyalizmi ve diyalektiđi derinlemesine kavramıř olsaydıđ, eđer dűnya koműnist hareketinin deneylerini yeterince inceleyip bunlardan űđrenseydik; ve eđer űlkemizdeki devrimci műcadelenin tecrűbelerinden yeterince űđrenebilseydik, yapmaya bilirdik.

Buđűn Marksizm-Leninizm bilimini kavrayıřımızın halâ sıđ olduđunu tesbit edebiliyoruz. Marksizm-Leninizm bir anda «hadi kavrayalım» demekle kavranılmaz. Bűtűn bilimlerin kavranması gibi, Marksizm-Leninizmin de kavranması uzun sűrelli ve sűrekli bir ćaba gerektirir.

Marksizm-Leninizm, bizim elimizde ićinde bulunduđumuz toplumu deđiřtirmek ićin var olan bir bilimdir. Bu yűzden Marksizm-Leninizmi kavramak, onu toplumu deđiřtirmek ićin uygulamak demektir. Marksizmi kavramada tayin edici olan, Marksizm-Leninizmin ilkelerini kavrama ve bu ilkeleri ićinde bulunduđumuz topluma yaratıcı bir bićimde uygulamaktır.

Marksizm-Leninizmi kavramak, Marksist-Leninist ustaların eserlerini, onların şu veya bu formülasyonunu ezberlemek değildir. Marksizm-Leninizmi kavramak, onun temel ilkelerini kavramak ve bu ilkeleri içinde yaşadığımız ve değiştirmek istediğimiz toplum şartlarına uygulamak demektir. Bunun için içinde yaşadığımız toplumun yapısının doğru bir tahlili, Marksist-Leninist açıdan bir tahlili başarı için ilk şarttır.

Marksizm-Leninizm düşmanları, dün olduğu gibi bugün de Marksizm-Leninizme karşı saldırılarını esas olarak iki şekilde yapmaktadırlar:

Bunların bir bölümü, Marksizm-Leninizmin ilkelerini «şartlar değişti» diyerek «revizyondan» geçiren revizyonistlerdir. Diğer bölümü ise, şu veya bu Marksist ustanın belli şartlar içinde yaptığı ve yalnızca söylendiği an ve mekân için geçerli olan doğru bir öneriyi, bir formülasyonu vb. evrenselleştiren, Stalin'in deyişi ile Marksizmin özünü değil, «lafzını» savunan dogmatiklerdir.

Revizyonizm ile dogmatizm arasında Çin seddi de yoktur. Bugün en koyu revizyonist olanlar, yarın en koyu dogmatik olabilirler. Tersisi de söz konusudur. Bazen bu iki yan aynı anda da içiçe bulunabilir. Oportünizmi belirleyen ilkesizlik olduğu için, oportünistler işlerine geldiği zaman dogmatik, işlerine geldiği zaman revizyonist olurlar. Revizyonizm, bugün gerek ülkemizde, gerek uluslararası alanda hakim olan anti-Marksist akımdır. Marksizmin kavranmasında, revizyonizme karşı mücadele ve Marksist-Leninist ilkelerin tavizsiz savunulması bu yüzden esastır. Bu yapılırken, Marksizm-Leninizmi ölü bir takım formüller yığını haline getiren, toplumu kitaplara uydurmaya çalışan dogmatizme karşı mücadele de göz ardı edilmemelidir.

Siyasi çalışmayı bütün çalışmalar içinde esas halka olarak kavrayalım:

Marksizm-Leninizmi kavramak için siyasi çalışmayı esas halka olarak kavramalıyız:

Siyasi çalışma içinde; parti içinde pratiğe bağlı olarak yürütülmesi gereken ideolojik-siyasi eğitim çalışmaları tayin edici bir rol oynar. Bu çalışma Marksist-Leninist klasiklerin ve partimizin yazılarının kolektif bir biçimde incelenmesi şeklinde yürütülmelidir.

Parti dışında yürütülecek siyasi çalışmada da, görüşlerimizin kitleye kavratılması, kitle içinde çeşitli yollarla yürütülecek parti ajitasyon ve propagandası tayin edici önemdedir.

Marksist-Leninist Parti öğretisini ve parti içinde iki çizginin mücadelesini doğru kavrayalım:

Komünist partileri içinde bulundukları toplumdan soyutlanamazlar. Sınıflı toplumlarda var olan sınıf mücadeleleri, komünist partilerinin içine de yansır.

Ülkemiz somutunda bu konuda durum şöyledir:

Ülkemiz toplumunda, devrimin içinde bulduğumuz aşamasında, demokratik halk devriminden menfaati olan sınıf yalnızca proletarya değildir. Proletarya dışında yoksul ve orta köylülüğün, şehir küçük burjuvazisi ve milli burjuvazinin sol kesiminin de devrimden menfaati vardır. Bugün ülkemizde proletaryanın asgari programı, bu sınıfların istek ve taleplerini de yansıtmaktadır. Bu yüzden bu sınıfın temsilcileri, proletarya partisinin asgari programını gerçekten savunarak, azami programı ise savunur görünerek partiyeye sızabilirler. Komprador burjuvazi ve toprak ağala-

rı sınıfları ise, partiyi içten yıkmak için partiye ajan sokmaya çalışırlar. Bu sınıfların ajanları da, partinin programını savunur görünme temelinde partiye sızabilir.

Parti içine sızan proletaryaya yabancı unsurlar, sınıf mücadelesinin her dönemecinde sınıf niteliklerine uygun tavır takınırlar. Sınıf mücadelesi bu şekilde parti içinde de kendini gösterir.

Partide küçük burjuvazinin ve milli burjuvazinin temsilcilerinin, bu sınıfların menfaatlerini ve düşüncelerini savunanların ille de bu sınıflardan gelmesini beklemek yanlıştır. Parti içinde yanlış düşünceleri savunanların, subjektif isteği burjuvaziye hizmet etmek olmayabilir. Ama buna rağmen, parti içinde burjuva düşüncesini (bilinçli-bilinçsiz) savunanlar, bu düşünceleri savundukları sürece, objektif olarak burjuvaziye (küçük burjuvaziye-milli burjuvaziye ve hatta komp-rador burjuvazi ve toprak ağalarına) hizmet ederler. Parti içinde komünistler, burjuvazinin düşüncesine karşı uzlaşmaz olmak zorundadırlar. Komünistlerin görevi, bu düşünceleri ve bu düşüncelerin taşıyıcılarını partiden tasfiye etmektir.

Parti içinde iki çizginin mücadelesinin iki sınıfın mücadelesi olduğu kavranmadığı durumlarda, parti ağır zararlar görür. Uzlaşılan burjuva görüşler, çizgi haline gelip parti yönetimini ele geçirebilir. Komünistler hep bunun bilincinde olmalı, uyanıklığı bir an bile elden bırakmamalıdır. Parti içinde burjuva düşüncesine aman verilmemelidir. Ancak parti içinde iki çizginin mücadelesinde mücadele metodları da doğru seçilmelidir. Özellikle burjuva düşüncelerinin parti içindeki taşıyıcılarına karşı davranışlar çok önemlidir. Hata yapanlara yaklaşmada amacımız «hastayı tedavi etmek», hata yapanların hatalarını düzeltmelerine yar-

dımcı olmak, onları kazanmak olmalıdır. Hata yapanların, hatalarının sistemli belli noktalarda mı olduğuna; yoksa sistemleşmiş bir çizgi haline gelmiş mi olduğuna da dikkat edilmelidir.

Oportünist görüşlere, anti-Marksist-Leninist görüşlere karşı mücadele hem parti içinde hem parti dışında sürdürülmelidir. Bu mücadelede Marksizm-Leninizmle oportünizm arasındaki çelişmenin ideolojik alanda uzlaşmaz bir çelişme olduğu hiç akıldan çıkarılmamalıdır. Ama oportünizmle Marksizm-Leninizm arasındaki çelişmenin uzlaşmaz olması; oportünist görüşlerin tek tek taşıyıcıları ile Marksist-Leninistler arasındaki çelişmenin pratik alanda da uzlaşmaz olduğu anlamına gelmez. Bunu da unutmamalıyız. İşte çeşitli oportünist gruplarla eylem birlikleri bu sebepten mümkün olmaktadır.

Hiziplerle mücadele tecrübesinden doğru dersler çıkaralım:

Partimizin tarihi, parti içine sızmış çeşitli burjuva hiziplerine karşı mücadele tecrübeleri ile doludur.

Bu konuda en önemli tecrübeler 'KK' tasfiyeci hizibine ve bu hizibin partiye aldığı AB hizibine karşı mücadelede kazanılmıştır. Bu mücadeleler göstermiştir ki, hizipleri etkisiz kılabilmek için doğru çizgiyi savunmak yeterli değildir. Hiziplerin partiye zarar vermesini engellemek için seçilecek mücadele yöntemleri de çok önemlidir.

Bütün hiziplerin belli ortak özellikleri vardır.

Hiziplerin tümünün ortak özelliklerinden birisi demokratik merkeziyetçilik ilkelerini çiğnemeleridir. Bu yüzden Marksist-Leninistler, hiziplere karşı mücadelede bu noktada çok dikkatli olmak zorundadırlar.

Hiziplerin tümünün bir başka ortak özelliği, tartışmayı, siyasi-ideolojik alandan kaydırmak, bireyselliğe dönüştürmek; dedikodu, karalama, vb. yollara başvurmaktır. Bu onların sınıfsal yapılarının gereğidir. Komünistler sabırlı olmalı, kışkırtmalara kapılmamalı, tartışmayı siyasi alana çekmelidir. Hizipçiler siyasi alanda tavır takınmaya zorlanmalıdır. Komünistler kesinlikle hizipçilerin dedikodu, karalama, vb. gibi mücadele yöntemlerine başvurmamalıdır.

Hiziplere karşı mücadelede tayin edici olan hiziplerin ortaya çıkışını baştan engellemek, hizipçiliğe karşı uyanık olmaktır. Partinin varlığının, hiziplerin varlığı ile bağdaşamayacağı gerçeği iyice kavranmalı; partinin irade ve eylem birliğini sarsmaya yönelik hiçbir harekete hoşgörülü davranılmamalıdır.

Demokratik merkezîyetçilik ilkelerini doğru kavrayalım; Merkez yanılmaz düşüncesini yıkalım; Akıma karşı mücadele cesaretine sahip olalım:

Partimizin geçmiş, parti merkezini ele geçiren bir burjuva hizibinin partiye ve halkın davasına ne kadar ağır zararlar vereceğini göstermektedir. Partimizin başına çöreklenen burjuva kliği, bütün burjuvalar gibi, demokratik merkezîyetçiliği sözde savunmuştur. Gerçekte demokratik merkezîyetçilik yaftası altında «bürokratik merkezîyetçiliği» uygulamıştır. Kadrolardan gelen eleştiriyi bastırmış; kendine ve taraftarlarına demokrasi, Marksist-Leninistlere ise merkezîyetçilik uygulamıştır.

Bundan öğrenmeli, demokratik merkezîyetçilik ilkelerini tavizsiz savunmalıyız. Parti içinde demokrasi ve merkezîyetçilik herkes için geçerlidir. Parti içinde demokrasi ve merkezîyetçilik birbirinden ayrılamaz. De-

mokrasinin olmadığı yerde merkeziyetçilik, burjuva kuyrukçuluğudur. Merkeziyetçiliğin olmadığı yerde ise demokrasi, burjuva başıbozukluğudur. Bunu unutmamalı, demokrasi ve merkeziyetçilik ilkelerini doğru bir biçimde kaynaştırmalıyız.

Geçmiş, bize «Merkez yanılmaz» düşüncesinin de yanlış bir düşünce olduğunu gösterdi. Partimizin merkezini ele geçiren tasfiyeci hizip, bilindiği gibi, bu tasfiye işinde, bizim «Merkez yanılmaz», «Merkez her zaman haklıdır», «Merkez ağır hata yapmaz» şeklindeki düşüncelerimizden geniş çapta yararlanmıştı. Partimizin tarihi, bu düşüncelerin idealizmden kaynaklanan zararlı düşünceler olduğunu göstermektedir.

Merkez de, partinin çoğunluğu da yanlış düşünceler savunabilir. Böyle bir durumda komünistler, doğru bulduğu görüşleri parti içinde ve parti yoluyla savunurlar. Doğru görüşleri hakim kılmanın mücadelesini verirler. Eğer Parti gerçekten bir komünist partisi ise, demokratik merkeziyetçilik ilkesi işliyorsa, yanlış savunanlar bunu bilerek halkın davasına zarar vermek için savunmuyorlarsa, uzun sürede doğru görüşlerin doğruluğu pratikte ispat olacak ve doğru görüşler partiye mücadele içinde hakim olacaktır. Komünistler azınlıkta da olsalar, doğru görüşleri savunmaktan hiçbir zaman vazgeçmezler ve akıma karşı mücadele cesaretine sahip olurlar.

Komünistlerin tanıdığı bir tek 'otorite' vardır. O da Marksizm-Leninizm bilimidir. Bunu hiç unutmamalıyız.

Partimizin örgütsel inşasını derinleştirelim; Partiyi Bolşevikleştirelim:

Partinin örgütsel inşasında öncelikle şu noktalara dikkat etmeliyiz:

★ Bugün parti kadrolarımızın önemli bir bölümü küçük burjuvaziden, özellikle de aydın kesiminden gelmektedir. Yaptığımız hataların sınıfsal kaynağı hep küçük burjuvazidir. Bu yüzden işçi kuyrukçuluğuna düşmeden, parti kadrolarımızın sınıfsal kökenini işçilerin, özellikle de sanayi işçilerinin lehine değiştirmeye çalışmalıyız.

★ Kadro siyasetinde; profesyonelliği üretimden kopmak olarak ele alma yanlış anlayışına son vermeliyiz. Kadrolar (parti işçileri) partinin verdiği her görevi yapmaya hazır; bilinçli inisiyatifli kişiler olmalıdır. Yönetici niteliğe sahip yoldaşlar kadro olmalıdır.

★ Partinin tüm hücrelerinde kolektif çalışmayı geliştirmeliyiz.

★ Alttan üste-üstten alta iki yönlü denetimi gerçekleştirmeliyiz.

★ Legal ve illegal çalışma ve örgütlenme arasındaki ilişkileri doğru kavramalı; legal kitle örgütlerini illegal hücreler aracılığı ile yönlendirmeliyiz.

★ Gençlerin ve kadınların örgütlenmesine gereken önemi vermeliyiz. Gençleri ve kadınları kitle örgütleri düzeyinde ayrı birimler halinde örgütlemeliyiz.

Proleter Enternasyonalizminin görevlerine dört elle sarılalım:

Partimizin geçmişte yaptığı önemli hatalardan biri; uluslararası komünist hareket içinde görevlerini tam olarak yerine getirmemesidir. Partimiz uluslararası komünist hareket içinde, oportünizme karşı mücadelede üzerine düşen görevi tam olarak yerine getirmemiştir. Çeşitli ülkelerdeki Marksist-Leninist partilerle iliş-

ki kurma, bunları destekleme, bunların desteğini talep etme konusunda pasif davranmıştır. Adeta «biz Türkiye’de devrim için mücadele ediyoruz. Bizim proleter dünya devrimine katkımız budur» şeklinde bir düşünce pratiğe yansımıştır. Proleter enternasyonalizminin görevlerini böyle bir yorumlama, eksik bir yorumlamadır. Son çözümlemede enternasyonalist değil milliyetçidir. Proleter enternasyonalizmi; yalnızca kendi ülkesinde devrim mücadelesi yürütmek değildir. Bunun yanında her ülkede, o ülkede devrim mücadelesine önderlik eden Marksist-Leninist teşkilatları her yönden desteklemektir. İşte biz bu görevi yeterince yerine getiremedik.

Önümüzdeki dönemde uluslararası alanda, oportünizme karşı mücadelede Marksizm-Leninizmin ve proleter enternasyonalizmin bize yüklediği görevleri tutarlı bir biçimde yerine getirmeliyiz.

Türkiye’deki devrim, proleter dünya devriminin bir parçasıdır ve ona hizmet eder. Biz Türkiye’li komünistler, devrimi, yalnızca çeşitli milliyetlerden halkımızın kurtulması için yapmak istemiyoruz. Ülkemizde devrimi bütün dünya halklarının kurtuluşu için, onun bir parçası olarak, dünya çapında sınıfsız bir topluma varmak amacı ile yapmak istiyoruz. Önümüzdeki dönemde bunun bilincinde hareket etmemiz görevimizdir.

YOLDAŞLAR!

Yukarıda kısaca geçmiş dönemde yaptığımız hataları, bu hataların kaynaklarını tesbit ettik. Düzeltme yöntemlerini ortaya koyduk. Görevlerimizi tesbit ettik. Şimdi görev bu özeleştiriyi hayata geçirmektir. Halkımız ve bütün dünya komünistleri, partimizden bu özeleştiriyi hayata geçirmesini bekliyor. Bu zor a-

ma şerefli göreve dört elle sarılalım. Bu görevi başarıyla yerine getirelim.

BÜTÜN DEVRİMCİLER!

Demokratik halk devrimi mücadelesi, sosyalizm mücadelesi, sınıfsız toplum mücadelesi, ancak **Mark-sizm-Leninizm** silahıyla donanmış öncü örgütün önderliğinde başarıya ulaşabilir. Ülkemizde proletaryanın **Marksist-Leninist** teorisiyle silahlanmış öncü örgütü **TKP (M-L)**'dir. Bütün devrimciler, oportünist mihrakları yıkalım. **TKP (M-L)** saflarında birleşelim!

ÇEŞİTLİ MİLLİYETLERDEN HAKIMIZ!

Bizim için kurtuluş hakim sınıfların şu veya bu kadanının peşine takılmakta değildir. Bizim için kurtuluş, yüzlerine **Marksist-Leninist** maskesi takan bir dizi sahtekârın peşine takılmakta da değildir. Kurtuluş, **Demokratik Halk Devrimindedir**. Bu devrim mücadelesinde bize yol gösterecek olan teşkilât, **Marksizm-Leninizm** silahı ile silahlanmış, devrim yoluna baş koymuş savaşıçılardan oluşan **TKP (M-L)**'dir. Partimiz, yaptığı özeleştiriden sonra daha da güçlenmiştir. Güçlenecektir. Devrim ancak **TKP (M-L)** önderliğinde halkımız silaha sarıldığı zaman başarıya ulaşacaktır. Bütün halkımız, **TKP (M-L)** saflarında örgütlenelim; **TKP (M-L)**'yi destekleyelim!

BÜTÜN DÜNYA KOMÜNİSTLERİ!

Partimiz dünya proletaryasının Türkiye'deki öncü örgütü olarak, bütün dünya komünistlerini destekle-

diğini açıklar; bütün dünya komünistlerini TKP (M-L)'
yi desteklemeye çağırır!

Yaşasın Marksizm-Leninizm!

Yaşasın Proleter Dünya Devrimi!

Yaşasın Proleter Enternasyonalizmi!

Yaşasın Demokratik Halk Devrimi Mücadelemiz!

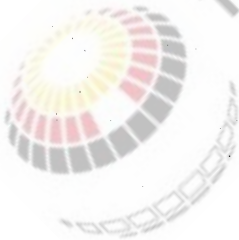
Yaşasın Halk Savaşı!

Komprador Patron Ağa Devletini Yıkacağız!,
Halk İktidarını Kuracağız!

Yaşasın TKP (M-L) ve Onun Önderliğindeki

TIKKO ve TMLGB!

Şubat 1978

TKP (M-L) TÜZÜĞÜ

I. BÖLÜM

TKP (M-L)'NİN NİTELİĞİ VE AMAÇLARI

a) TKP (M-L), çeşitli milliyetlerden Türkiye proletaryasının sınıf örgütlerinin en yüksek biçimi, Marksizm-Leninizm teorisi ile silahlanmış bilinçli, örgütlü ve öncü siyasi partisidir.

b) TKP (M-L), Mustafa Suphi yoldaş önderliğindeki TKP'nin bir devamı olarak önderimiz İbrahim Kaypakkaya yoldaş tarafından 1972 yılında kurulmuştur. Kuruluşu ülkemiz komünist hareketinde yeni bir dönüm noktası yaratmıştır. Bugünkü, Rus sosyal emperyalizmi'nin uşaklığını yapan sahte T'K'P ile hiçbir ilişkisi yoktur.

c) TKP (M-L), proletaryanın elinde dünyayı devrimle değiştirmek için bir araç olan Marksizm-Leninizm, bütün eylemlerine yön veren teorik temel kabul eder. Proletaryanın büyük önder ve öğretmenleri olan Marks, Engels, Lenin, Stalin ve Mao Zedung'un öğretilerini revizyonist, modern revizyonist, Troçkist ve her türden oportünist saldırıya karşı korur, savunur ve uygular. Partimiz Marksizm-Leninizme düşman akım-

ların, proletarya ve halk içinde etkisi kırılmadan önderliğini tam olarak gerçekleştiremeyeceğinin, her türden sapmayla uzlaşmanın devrimi yenilgiye götüreceğinin bilincinde olarak, tüm düşman akımlara karşı uzlaşmaz bir mücadele yürütür.

d) TKP (M-L), Marksizm-Leninizmi bir doğma değil, mücadelesinin yanılmaz kılavuzu olarak kavrar. Dünya halklarının ve Türkiye halkının devrimci mücadelelerinin tecrübelerinden ders çıkarma ilkesini kabul eder. Paris Komününün, Büyük Ekim Sosyalist Devriminin ve Büyük Proleter Kültür Devriminin tecrübelerine sahip çıkarak, onların aydınlık yolundan yürür.

e) TKP (M-L), dünya proletaryasının Türkiye'deki öncü siyasi partisi olarak, proleter enternasyonalizmi ilkelerini savunur. Tüm üyelerini ve halkı her türden milliyetçiliğe karşı enternasyonalizm ruhu ile eğiterek proletaryanın şanlı kırmızı bayrağı altında toplamak için mücadele eder. Türkiye devrimini, emperyalizm ve proleter devrimleri çağında, dünya proleter devriminin bir parçası olarak kabul eder. Uluslararası komünist hareketin Marksist-Leninist ilkeler temelinde birliği için mücadele yürütür. Kardeş Marksist-Leninist partilerle proleter enternasyonalizmi ve eşitlik ilkeleri temelinde ilişki kurar, geliştirir. Uluslararası alanda emperyalizmi zayıflatıp geriletken ulusal ve sosyal kurtuluş mücadelelerini destekler.

f) TKP (M-L), Demokratik Halk Devrimini gerçekleştirerek sosyalist toplumu kurma, komünizme ulaşma amacını benimser.

g) TKP (M-L), yarı-sömürge, yarı-feodal ülkemizde, Demokratik Halk Devriminin yolu olarak, kırlardan şehirlere doğru gelişecek olan halk savaşı stratejisini benimser.

h) TKP (M-L), Ulusların Kendi Kaderlerini Tayin Hakkı ilkesini kayıtsız, koşulsuz kabul eder. Her türlü milli imtiyaza karşı çıkar, tüm milliyetlerin tam hak eşitliğini savunur.

i) TKP (M-L), kendi içinde gönüllü birliğe dayanan bir mücadele örgütüdür. İçerisinde demokratik merkezîyetçilik esaslarına göre tüm üyeleri için geçerli olan proletaryanın bilinçli disiplini hüküm sürer. Eleştiri-özeleştiri ilkesini gelişmesinin en gerekli şartlarından biri olarak kabul eder. Marksist-Leninist irade ve eylem birliğinden doğan gücünü zayıflatan, partiyi yıkmayı amaçlayan hiziplerin varlığına müsaade etmez.

j) TKP (M-L), kapitalist toplum ile komünist toplum arasında bir ara aşama olarak oldukça uzun bir tarihi dönemi kapsayan sosyalist toplumda sınıfların ve sınıf mücadelelerinin varlığını kabul eder. Bu dönem içinde proletarya diktatörlüğünün zayıflatılması halinde iktidarın burjuvazinin eline geçebileceğinin, sosyalist bir ülkede kapitalizmin yeniden inşa edilebileceğinin, proletarya diktatörlüğünün burjuva diktatörlüğüne dönüşebileceğinin bilincinde hareket eder.

k) TKP (M-L), komünizm hedefine ulaşmak için hiçbir fedakârlıktan kaçınmayacağını ilân eder.

II. BÖLÜM

PARTİ ÜYELİĞİ

MADDE 1 — Her Türkiye’li işçi, yoksul ve orta köylü veya sınıf kökeni ne olursa olsun herhangi bir kişi TKP (M-L)’ye üye olabilir. TKP (M-L)’YE ÜYE OLMANIN ŞARTLARI ŞUNLARDIR:

- a) 18 yaşını bitirmiş olmak,
- b) Parti tüzük ve programını kabul etmek, Parti kararlarını uygulamak, Parti disiplinine uymak,
- c) Partinin herhangi bir organında faal olarak çalışmak,
- d) Parti aidatını düzenli olarak ödemek.

MADDE 2 — TKP (M-L)’YE ÜYE OLMA İŞLEMİ ŞU ŞEKİLDE GERÇEKLEŞİR.

Partiye üyelik kesinlikle ve yalnızca birey temelinde olur. Partiye üye olmak isteyen her kişi kendisi ile temas halinde bulunan parti hüccresine bu isteğini bildirir. Partiye üyelik isteği, parti hüccresinin oybirliğiyle onaylamasıyla karar haline gelir. Karar, bir üst parti hüccresinin onayı ile kesinleşir. Üye olmak isteyen kişi, üye adayı olarak partiye alınır. Parti üyeliği hakkında alınan kararlar bekletilmeden bir üst organlar vasıtasıyla Parti Merkez Komitesine ulaştırılır. Parti Merkez Komitesi ve Parti Bölge Komiteleri Parti üyeliği hakkında alınan kararları bozabilir.

Parti üyeliği için müracaat eden her kişi, müracaat tarihinden başlamak üzere 6 ay süre ile parti üye adayı olarak kabul edilir (Partili yoldaşlar parti üyeliğine layık gördükleri kişilere hüccredeki diğer yoldaşların da onayını alarak, partinin tüzüğünü ve gö-

rüşlerini açıklar ve üyelik teklif ederler. Bu teklifin yapıldığı, teklif edilen kişinin bunu kabul ettiği an, **üyelik müracaat tarihi** olarak kabul edilir). Adaylık süresinde adayın bağlı olduğu Parti hücresi, adayı sıkı bir denetime tabi tutar ve bu 6 aylık süre sonunda kesin kararını verir. Gerektiği zaman 6 aylık adaylık süresi bir üst organın da onayı alınarak bir yıla kadar uzatılabilir. Adayın üyeliğinin kabul edilmemesi halinde bu, adaya gerekçeleri ile birlikte yazılı olarak bildirilir. (Parti güvenliğinin gerektirdiği hallerde bu yapılmayabilir.)

MADDE 3 — PARTİ ÜYELERİNİN GÖREVLERİ.

a) İdeolojik ve siyasi seviyesini devamlı olarak yükseltmek, Marksist-Leninist teoriyi devrimci pratikle içiçe öğrenmek, onu bir eylem kılavuzu olarak kavramak ve uygulamak.

b) Partinin yayınlarını eleştireci bir gözle incelemek. Revizyonizme, modern revizyonizme, Troçkizme, reformizme ve oportünizmin her türüne karşı mücadelede uyanık, kararlı ve amansız olmak. Proletarya davasına zararlı akımlara karşı mücadeleyi görev kabul etmek. Zararlı akımlar hakim bile olsa mücadeleden yılmamak. Akıma karşı mücadele cesaretine sahip olmak.

c) Partinin gönüllü mücadelecisi birliğini ve komünist saflığını korumak. Bu birliği ve saflığı bozmaya yönelik her türlü hizipçi çalışmaya karşı uyanık ve mücadelede kararlı olmak.

d) Parti disiplinine kesinlikle uymak, parti kararlarının uygulanmasında yaratıcı ve aktif bir rol oynamak.

e) Halk kitleleriyle kaynaşmak. Halkın dertleriyle ilgilenmek ve halka hizmet etmek. Halkın kendiliğinden

den gelme mücadelelerine katılmak, örgütlenmeye çalışmak ve bilinçli bir yön vermek için en önde mücadele etmek. Zorlukları halkla beraber çözmeye çalışmak, onlara partinin siyasetini ve Marksizm-Leninizmi kavratmak için yılmadan çaba sarfetmek.

i) Komünist ahlâk kurallarına uygun olarak yaşamak. Halkın Kurtuluş davasını, proletaryanın sınıfsız topluma varma mücadelesini ve onu temsil eden partiyi herşeyin üstünde tutmak. Partinin, halkın, proletaryanın ve komünizm davasının menfaatlerini her türlü kişisel menfaatlerin üstünde tutmak. Davranışlarında tutarlı, alçakgönüllü, örnek ve her türlü fedakârlığa hazır olmak.

g) Halka, partiye, yoldaşlara ve kendine karşı dürüst ve açık davranmak. Hataları yenmek konusunda eleştiri ve özeleştiriye açık, kararlı ve cesur olmak. Her türlü dedikodu ve arkadan konuşma gibi bayağılaştırılmış ve kişisel saldırı aracı haline getirilmiş eleştiriye karşı çıkmak, eleştiriye hastalığı tedavi etmek amacıyla ve örgüt içinde yapmak.

h) Parti aidatlarını düzenli bir şekilde ödemek, partinin maddi imkânlarını korumak ve geliştirmek için çalışmak.

i) Parti görüş ve kararları doğrultusunda yaptığı çalışmalar hakkında bağlı bulunduğu hücreye düzenli rapor vermek.

j) Sınıf düşmanlarının parti içinde olduğu gibi Parti dışındaki saldırılarına karşı uyanık ve cesaretli olmak. Sınıf mücadelesini düşmanın eline geçmek halinde de sürdürerek hapisane ve mahkemeleri komünizmin propaganda alanları haline getirmek.

k) Pozculuk, boşboğazlık, gevezelik, merak gibi küçük burjuva hastalıklarına karşı mücadele etmek, Parti sırlarını gizlemek.

1) Proleter enternasyonalizminin görevlerini yerine getirmek, milliyetçiliğe karşı mücadele etmek.

MADDE 4 — PARTİ ÜYELERİNİN HAKLARI.

a) Bağlı olduğu parti organında, partinin siyasetini ilgilendiren tüm konularda fikrini belirtmek, önerilerde ve eleştiride bulunmak. Partinin siyasetinin tayinine aktif olarak katılmak.

b) Parti kurullarına seçilmek ve seçmek.

c) Parti genel toplantılarında ve kendi çalıştığı Parti organında partinin herhangi bir kademesinde çalışan üyeler hakkında, Parti içindeki görevi ne olursa olsun eleştiri getirmek.

d) Kendisine disiplin cezaları ile ilgili karar verilecek toplantıda hazır bulunmak. (Bu hak, Parti güvenliği gerektiriyorsa kısıtlanabilir).

e) Kendi Parti organı içinde çözemediği herhangi bir sorun hakkında, Merkez Komitesine kadar tüm üst kademelere Parti yolu ile yazılı olarak danışmak.

MADDE 5 — Parti üye adayları, seçme ve seçilme hakkı dışında, parti üyelerinin sahip olduğu bütün haklara sahiptir. Parti üyelerinin görevleri aynı zamanda üye adayları için de geçerlidir.

MADDE 6 — Her Parti üyesi veya üye adayı yazılı veya sözlü bir şekilde gerekçelerini bildirerek kendi isteği ile partiden ayrılabilir.

MADDE 7 — DİSİPLİN CEZALARI.

Partinin birliğini bozan, parti kararlarını uygulamayan, parti içi demokrasiyi zedeleyen, üyelik ve partinin kendine verdiği görevleri amacı dışında kullanan, parti disiplinine uymayan, davranışları ile partiyi hal-

kın gözünden düşüren parti üye ve üye adayları çalıştığı organ veya daha yüksek organlarca sorumlu tutulur ve cezalandırılırlar. Suçun ağırlığına göre bu cezalar -

- a) İhtar
- b) Ağır ihtar
- c) Görevden alınma
- d) Üye adaylığına çevrilme
- e) Geçici ihraç
- f) Kesin ihraç olabilir.

Parti cezaları, suç işleyen kişinin çalıştığı parti organı tarafından salt çoğunlukla verilir. Ceza verilmeden önce suçlanan kişinin savunması alınmalıdır. Özel bazı durumlarda parti yönetici organları da herhangi bir parti organında çalışan bir parti üyesi hakkında üyelikten atılmaya kadar varan cezaları verebilir. Cezalandırılan parti üyesinin çalıştığı parti organına bu karar gerekçeleriyle yazılı olarak bildirilir.

Bütün parti cezaları, bir üst organ tarafından onaylandıktan sonra kesinleşir. Kesinleşen bir parti cezasına karşı, cezalandırılan parti üyesi, en yüksek parti organına kadar, bütün parti organlarına itirazda bulunabilir.

Parti üyeliğinden bir daha alınmamak üzere çıkarılma (kesin ihraç) en ağır cezadır.

Parti üyeliğinden geçici olarak çıkarılmış (geçici ihraç) herhangi bir üye, uzun süreli bir deneme süresinden sonra partiye yeniden alınabilir.

Üyeler hakkında alınan tüm disiplin cezaları Parti Merkez Komitesine vakit geçirilmeden bildirilir.

III. BÖLÜM

PARTİNİN ÖRGÜTLENME İLKELERİ

Partinin örgütlenme ilkesi demokratik merkeziyetçiliktir. Demokratik merkeziyetçilik ilkelerine göre:

a) Bütün parti yönetici organları, aşağıdan yukarıya demokratik seçimler yoluyla işbaşına gelir.

b) Bütün Parti yönetici organları, düzenli aralıklarla kendilerini seçen örgüt kademelerine hesap vermekle yükümlüdür. Parti yönetici organları devamlı olarak kendilerini seçen örgüt kademeleri ile temas halinde olur, demokratik danışma mekanizmasını sürekli işletir.

c) Bütün parti için tek disiplin geçerlidir. Buna göre:

★ Birey partiye

★ Azınlık çoğunluğa,

★ Alt kademeler üst kademelere,

★ Tüm parti Merkez Komitesine tabidir.

Tüm Parti organları, üst organlara faaliyetleri hakkında düzenli rapor vermekle yükümlüdür. Raporlar, raporu veren hücrenin tüm üyelerinin onayından geçmelidir. Rapora itirazlar varsa raporda belirtilmelidir.

Parti içi demokrasi, her parti üyesine, partinin siyasetini ilgilendiren tüm konularda fikrini, çalıştığı parti organı içinde ve genel parti toplantılarında savunma hakkını garanti eder. Parti üyesi eleştirisinin çalıştığı parti organında bastırıldığı, dikkate alınmadığı görüşünde ise, eleştirisini bir üst organ nezdinde tekrarlayabilir. Herhangi bir parti üyesi, partinin aldığı kararı, yanlış da olsa, uygulamakla yükümlüdür.

Karar hakkında gerek kendi çalıştığı parti organında, gerekse daha üst organlar nezdinde fikrini açıkça savunabilir. Parti içinde eleştiri bastırmak, idari tedbirlerle eleştirinin yolunu kapamak, demokratik merkezîyetçilik ilkeleri ile uyumsuz.

Tüm Parti organları, üyelerin eleştirilerini yapabilecekleri canlı bir tartışma ve bilinçli bir disiplinin hüküm sürdüğü bir ortam yaratmakla yükümlüdürler. Partinin yönetici organlarının seçiminde seçime katılan bütün üyeler gösterilen herhangi bir adaya itiraz etme ve yeni aday teklif etme ve her aday üzerinde tartışma açma hakkına sahiptirler.

IV. BÖLÜM PARTİNİN TEMEL ORGANLARI

Partinin temel organları parti hücreleridir. Parti hücreleri en az üç yoldaştan oluşur. Parti üyesi yoldaşların önderliğinde, parti sempatizan hücreleri de hücre örgütlenmesine uygun olarak örgütlenir.

Her parti hücresinde hücre sekreteri bulunur. Hücre sekreteri hücrenin yürüteceği bütün çalışmalarından birinci dereceden sorumludur. Hücrenin bir üst parti hücresi ile temasını sağlar.

Her parti hücresinde bir de hücre sekreter yardımcısı bulunur: Hücre sekreter yardımcısı, hücre sekreterinin engellenmesi halinde sekreterin görevini yüklenir. Hücre sekreteri, yardımcısını bu görevi yürütebilecek bir şekilde eğitmekle yükümlüdür.

Her Parti hücresi, sekreter ve sekreter yardımcısını kendi seçer. Seçim her yıl yapılır. Seçim sonuçları bir üst parti organı tarafından onaylandıktan sonra kesinleşir.

Parti hücreleri, köylerde, fabrikalarda, madenler-

de, okullarda, burjuva ordusu ve devlet daireleri içinde, çeşitli işyerlerinde, sendikalarda ve diğer kitle örgütleri içinde, mahallelerde, kısacası kitlenin olduğu her yerde kurulabilir.

Partinin yığınlar içinde kök salmasını ve yığınlara önderlik etmesini hücreler sağlar. Hücreler tüm çalışmalarını; halk yığınlarını, demokratik halk devrimini gerçekleştirmek, proletarya önderliğinde demokratik halk diktatörlüğü şartlarında kapitalizmi tasfiye etme, sosyalist devrimi gerçekleştirmek, sınıfsız topluma varmak için örgütleme ve harekete geçirme hedefine yöneltirler .

Bunun için tüm parti hücreleri şu görevleri yerine getirirler:

a) Üyelerini sağlam ve düzenli Marksist-Leninist eğitimden geçirmek. Her hücre üyesini Marksizm-Leninizm teorisi ile silahlandırmak. Hücre üyelerini Marksizm-Leninizmi hayatın her alanına uygulayabilecek şekilde eğitmek.

b) Yığınlar içinde Marksizm-Leninizmin ve partinin siyasi çizgisinin propagandasını yapmak. Partinin siyasetini ve şiarlarını kitlelere mal etmek. Parti siyasetini yaratıcı bir biçimde hayata uygulamak.

c) Kitlelerle devamlı temas halinde bulunmak, kitlelerin sorunlarıyla ilgilenmek, sorunların çözümünde yardımcı ve önder olmak. Sorunların kökten çözümünün proletarya önderliğindeki devrimlerle olabileceğinin propagandasına ara vermemek.

d) Marksizm-Leninizm düşmanı her türlü oportünist akıma karşı uyanık olmak, ideolojik mücadeleyi bir an bile gevşetmeden sürdürmek. Halk içinde oportünist akımların tecridi için yılmadan mücadele etme. İdeolojik mücadeleyi halk içinde yürüterek halkı eğitmek.

e) Parti içinde her türlü oportünist sapmaya karşı mücadele etmek.

f) Partinin verdiği tüm görevleri, zamanında ve eksiksiz olarak yerine getirmek. Yürüttüğü çalışma hakkında bir üst parti komitesine düzenli rapor vermek.

g) Milliyetçiliğe karşı mücadele etmek, proleter enternasyonalizminin gereklerini yerine getirmek.

h) Partinin gelişimi için partiye yeni üyeler kazanmak.

V. BÖLÜM

PARTİNİN YÖNETİCİ ORGANLARI VE MERKEZİ ÖRGÜTLENMESİ

Partinin yönetici organları,

a) Parti Kongresi,

b) Parti Merkez Komitesi,

c) Parti Bölge Komiteleridir.

Parti Kongresi, partinin en yüksek organıdır. Parti Kongresi her üç yılda bir toplanır. Parti Kongresi toplantıya Parti Merkez Komitesi tarafından çağrılır. Olağanüstü durumlarda Merkez Komitesi Parti Kongresinin toplanmasını en fazla bir yıl geciktirebilir. Parti Merkez Komitesinin isteği veya parti üyelerinin 1/3'ünün isteği ile olağanüstü Parti Kongresi de toplanabilir.

Parti Kongresinde bütün parti üyeleri demokratik bir biçimde seçilmiş delegeler aracılığı ile temsil edilir. Parti Merkez Komitesi üyeleri Kongrenin doğal üyeleridir. Eğer delege olarak gelmemişlerse oy hakları

yoktur. Parti Kongresinde kaç üyenin bir delege tarafından temsil edileceği, Merkez Komitesi tarafından kongre öncesinde tespit edilerek bölgelere bildirilir.

Parti Merkez Komitesi (PMK), Partinin iki kongre arasındaki en yüksek organıdır. PMK, iki kongre arasında Partiyi kongre kararları ışığında yönetir, yönlendirir. Kongre kararlarının hayata geçirilmesi için Partiye önderlik eder. PMK yılda en az dört kere toplanır.

Olağanüstü durumlarda daha sık da toplanılabilir.

Parti Merkez Komitesi parti işlerinin sağlıklı bir biçimde yürütülebilmesi için, kendi içinden, kendi adına iş yapacak bir Parti Merkez Komitesi Siyasi Bürosu (PMKSB) ve yedeklerini seçer. SB, MK toplantıları arasında, MK'nin görev ve yetkilerini yerine getirir. MK toplantıya SB tarafından çağrılır.

SB, Parti işlerinin kolaylıkla yürütülebilmesi için MK adına doğrudan doğruya SB'ya bağlı özel görev hücreleri kurar. MKSB'su, gerekli sayıda parti üyesini parti işçisi olarak çalıştırır.

PMK ve PMKSB üyelerinin engellenmesi halinde, yedek üyeler engellenen üyenin görev ve yetkilerini üstlenirler.

PMK gerekli gördüğü zaman demokratik danışma mekanizmasını işletmenin bir aracı olan parti konferansları düzenleyebilir. Parti konferansları seçilen veya tayin edilen delegelerle çeşitli konularda tartışmak ve karar almak için düzenlenir. Tayin edilen delegelerle yapılan konferanslarda parti kongresinin aldığı kararlar kesinlikle bozulamaz.

Partinin Merkezi örgütlenmesi bölge sistemi temelinde olur. Partinin çalışma alanları ekonomik, politik ve coğrafi şartlar gözönüne alınarak belli bölgelere ayrılır. Her bölgede, Merkez Komitesine bağlı olarak, bölge yönetim kademeleri (Bölge Komitesi) oluş-

turulur. Her Bölge de kendi içinde alt bölgelere ayrılır. Bölge yönetim kademeleri, bölgeye PMK tarafından gönderilen Bölge Yönetim Kademesi Sekreteri ile alt bölge komiteleri sekreterleri tarafından oluşturulur.

Bölge Komitesi sekreteri bölgedeki çalışmalardan birinci derecede sorumludur. Ve Bölge Komitesi ile Merkez Komitesi arasındaki bağı sağlar.

Bölge Komiteleri belli aralıklarla toplanır, bölgenin işlerini gözden geçirir. Merkezi siyaset üzerine tartışır, merkezi siyaseti kendi bölgesinde uygulama yönünde somut kararlar alır. Kararların uygulanmasında bölgeye önderlik eder.

Bölge Komiteleri en geç üç yılda bir bölge alt komitelerinde demokratik bir biçimde seçilecek delegelerle Bölge Kongreleri düzenler. Bölge Kongreleri bölgedeki çalışmayı gözden geçirir. Bölge Komitesinin raporunu inceler, karara bağlar ve Parti Kongresinde bölgeyi temsil edecek delegeleri seçer.

Bölge Komiteleri, gerekli gördükleri zaman, Merkez Komitesinin onayını da aldıktan sonra, bölgede çalışan üyeler arasında demokratik danışma mekanizmasının işletilmesinin bir aracı olarak Bölge Konferansları düzenleyebilir.

Bölge Komiteleri tüm çalışmalarını hakkında Merkez Komitesine düzenli rapor verirler.

VI. BÖLÜM

TKP (M-L) - TİKKO

TİKKO, TKP (M-L) önderliğinde halkın silahlı gücüdür. TKP (M-L), TİKKO'yu askeri komisyon aracılığıyla yönlendirir. TKP (M-L) TİKKO içinde, TKP (M-L) askeri komisyonuna bağlı bir parti örgütlenmesi kurar. Bu parti örgütleri aracılığıyla, TKP (M-L) TİKKO'yu yönlendirir.

Ordu örgütlenmesi, ülkemiz şartlarında devrimci örgütlenmenin esas biçimidir. Ve parti önderliğinde tayin edici bir role sahiptir. TKP (M-L) ordu içinde yönetici-yönlendirici rolünü sarsacak hiçbir harekete izin vermez. Siyasetin silahlara kumanda etme ilkesini pratikte ordu içindeki parti teşkilatları aracılığıyla uygular.

VII. BÖLÜM

TKP (M-L) - TMLGB

TMLGB, TKP (M-L) önderliğinde komünist gençlik örgütüdür. TKP (M-L), TMLGB'yi gençlik komisyonu aracılığıyla yönlendirir.

VIII. BÖLÜM

TKP (M-L) - KADINLAR ÖRGÜTLENMESİ

TKP (M-L), kendi önderliğinde komünist kadınlar örgütü kurar. Bu örgütü kadın komisyonu aracılığıyla yönlendirir.

IX. BÖLÜM

PARTİ - KİTLE ÖRGÜTLERİ

TKP (M-L) bütün kitle örgütlerinde, özellikle sendikalarda parti hücreleri kurarak, bu hücreler aracılığıyla kitle örgütlerinde partinin siyasetini uygulamak için çalışır.

X. BÖLÜM

PARTİNİN MALİ KAYNAKLARI

TKP (M-L) mali ihtiyaç bakımından esas olarak halka dayanıp güvenme ilkesini benimser. Parti üye

aidatı, Parti vergisi, bağışlar ve olağanüstü gelirler partinin mali kaynağını teşkil ederler. Harcamalar Merkez Komitesi adına yapılır. Üye aidatları üyelerin gelirlerinin % 10'udur. Parti hücreleri bu düzenli aidatın yanında her üyenin durumuna göre belli bir parti vergisi tespit edebilirler. Bütün hücreler gelir ve giderleri hakkında düzenli rapor tutmak, hesap vermek zorundadırlar.

Parti işçisi olarak çalışan yoldaşlar, üretime katıldıkları sürece tüm gelirlerini partiye verirler. Parti işçilerinin ihtiyaçları parti tarafından karşılanır.

**Birinci Resim. Avusturya Marksist-Leninist Partisinin
Yayın Organı Rothe Fahne'nin, AMLP - TKP (M-L)
Ortak Açıklamasıyla İlgili Ön Kapağı.
İkinci Resim : Rote Fahne'nin Arka Kapağı.**

Proletarier aller Länder vereinigt Euch!

Proletarier aller Länder und aller unterdrückten Völker, vereinigt Euch!

Rote Fahne

ZENTRALBLATT DER MARXISTISCH-LENINISTISCHEN PARTEI ÖSTERREICH

NUMMER 168

JULI 1978

PREIS S 5,-

GEMEINSAME ERKLÄRUNG DER KOMMUNISTISCHEN PARTEI DER TÜRKEI / ML UND DER MARXISTISCH-LENINISTISCHEN PARTEI ÖSTERREICHS

I. Über die internationale Lage

II. Zur Lage in der marxistisch-
leninistischen Weltbewegung

Lest und studiert:

3 Programmatische Dokumente der TKP/ML

- **KRITIK AM PROGRAMM DER „TKP“ (AYDINLIK)**
- **DIE NATIONALE FRAGE IN DER TÜRKEI**
- **ANSICHTEN ÜBER DEN KEMALISMUS**

Über 200 Seiten . . . S 28,-

Allgemeine Kritik am Safak (Aydinlik)- Revisionismus durch TKP/ML

(Kommunistische Partei der Türkei / Marxisten-Leninisten)

Etwa 150 Seiten . . . S 15,-

NUMMER 1/78

Über den Kampf der KP Brasiliens gegen Imperialismus und Revisionismus

120 Seiten . . . S 10,-

NUMMER 2/78

KRITIK DER „DREI WELTEN THEORIE“ DURCH DIE TKP/ML

110 Seiten . . . S 10,-

Theorie und Praxis des Marxismus-Leninismus

HERAUSGEGEBEN VOM MARXISTISCH-LENNINISTISCHEN STUDIENKREIS, WIEN

NUMMER 3/78

KRITIK DER KP JAPANS/LINKE AN DER „DREI-WELTEN-THEORIE“

26 Seiten . . . S 3,-

Zu bestellen bei:

Zentraler Literaturdienst

1151 WIEN
Postfach 82

Walter Hofmann

Homburger Landstr. 52
6000 FRANKFURT/MAIN

E.H. Karge

Görplitzstr. 68
1000 WESTBERLIN 36

Eigentümer: Marxistisch-Leninistische Partei Österreichs (MLPÖ). Herausgeber und Verleger: Franz Strobl, für Druck und Inhalt verantwortlich: Erich Lenzbach, Allee 1150 Wien, Goldschlagstraße 64.

TKP (M-L) ve AMLP'inin ORTAK AÇIKLAMASI

1978 Haziran'ında TKP (M-L) ve AMLP Merkez Komiteleri temsilcileri çeşitli konularda görüşüp, tartışmak için bir araya geldiler. Yakın Komünist dostluk ve proleter enternasyonalizmi ruhu içinde yapılan görüşmede şimdiki uluslararası durum; dünya Marksist-Leninist Komünist hareketinin durumu; Türkiye ve Avusturya'daki devrimin sorunları üzerine tartışıldı.

Taraflar yapılan görüşmede, birbirlerine halklarının ve partilerinin mücadele tecrübelerini aktardılar; birbirlerinin mücadele tecrübelerinden öğrendiler. Sürdürülen dostça tartışma içinde, TKP (M-L) ve AMLP Merkez Komiteleri temsilcileri partilerinin görüşlerinin bir çok noktada ortak olduğunu tespit ettiler.

Taraflar, Merkez Komiteleri adına; uluslararası alandaki önemli sorunlar; ve dünya Marksist-Leninist Komünist hareketinin önemli sorunları üzerine şu ortak açıklamayı yapmaya karar verdiler:

I. ULUSLARARASI DURUM ÜZERİNE:

İçinde yaşadığımız çağ

Bugün içinde yaşadığımız çağ, halâ emperyalizm ve proleter devrimleri çağıdır. Bu çağın belirleyici özel-

liği; can çekişen kapitalizm olan emperyalizmin; kapitalizmin özünde var olan çelişmeleri; ötesinde devrimin başladığı sınıra kadar derinleştirmiş olmasıdır.

Bu yüzden, çağımızda, proleter dünya devriminin aşamalı bir şekilde gerçekleşmesi ve zafere ulaşması, artık bir ideal veya yönelim olmaktan çıkıp, çözümünü gündemde olan bir sorun haline gelmiştir. Bu çağın niteliğini belirleyen; proleter dünya devriminin -geçici yenilgilere rağmen- durdurulmaz bir şekilde zafere ilerlemesi; buna karşı emperyalizm, sosyal emperyalizm ve her türlü gericiliğin -geçici zaferlere rağmen- durdurulmaz bir şekilde yıkılmaya gitmesi olgusudur.

Çağımızın bu niteliği; çağın niteliğini bilimsel bir şekilde ortaya koyan ve açıklayan büyük proleter önderler Lenin ve Stalin'den bu yana özde bir değişikliğe uğramamıştır. Ve bu nitelik, emperyalist sistem varlığını sürdürdükçe özde değişmeyecektir.

Bugün dünya iki cepheye bölünmüştür

Çağımızda dünya kesin ve dönüşü olmaz bir biçimde iki cepheye bölünmüştür. Bir yanda emperyalizm, sosyal emperyalizm ve bunlarla bağıntılı her türlü gericilik vardır. Diğer yanda ise Marksist-Leninst partiler önderliğinde dünya proletaryası ve ezilen ulusların halk yığınlarından oluşan proleter dünya devrimi cephesi vardır.

TKP (M-L) ve AMLP proleter dünya devriminin, çeşitli ülkelerdeki; ülkenin sosyo-ekonomik yapısına göre farklılıklar gösteren, değişik devrimci süreçlerden oluştuğu görüşündedirler. Bu değişik devrimci süreçler, son çözümlemede, emperyalizmi, sosyal emperyalizmi ve her türlü gericiliği bütünüyle yıkmaya hedefinde birleşirler.

Sosyalist devletlerin rolü

Proletarya diktatörlüğünün gerçekleştirilmiş olduğu ve proletarya diktatörlüğünün her geçen gün daha da sağlamlaştırıldığı sosyalist devletler; emperyalizme, sosyal emperyalizme ve her türlü gericiliğe karşı; sosyalizmin ve komünizmin dünya çapında zaferi için verilen mücadelelerin sağlam dayanakları, üs alanlarıdır. Sosyalist devletler; proletaryanın ve milyonlarca emekçinin sömürsüz, zulümsüz bir dünya umutlarının ve gerçekten özgür, sınıfsız, komünist toplum için verilen yiğit mücadelenin somutlaşmış ifadesidir. Bu devletlerin varlığı ve gelişmesi; bu devletlerde komünistlerin sürdürdüğü proletarya diktatörlüğünü sağlamlaştırma, derinleştirme mücadelesi; sosyalizmin inşası yolunda proletarya önderliğindeki halk yığınlarının elde ettiği başarılar; iktidardaki proletaryanın devlet aracılığı ile uluslararası işçi sınıfına ve ulusal ve sosyal kurtuluş için mücadele eden halklara sağladığı proleter enternasyonalist destek... tüm bunlar proleter dünya devrimine yapılan büyük katkılardır. Sosyalist devletler, proleter dünya devrimi sürecinin önemli bir parçası ve bu sürecin sağlam dayanaklarıdır.

Hangi milliyetten olursa olsun tüm Komünistlerin görevi, proleter dünya devriminin bu üs alanlarını, kendisinin gerçek devrimci ana vatanları olarak görmek; bu ülkelerin tüm sorunlarını kendi sorunları olarak kavramak, bu devletleri içten ve dıştan her türlü saldırıya karşı eldeki tüm imkanlarla sonuna dek savunmak ve korumaktır.

Arnavutluk Sosyalist Halk Cumhuriyeti Sosyalizmin Aydınlık Kalesi

Bu görüşten hareket eden partilerimiz, bugün sosyalizmin aydınlık kalesi durumunda olan Arna-

vutluk Sosyalist Halk Cumhuriyeti'nin propogandasını yapmayı ve Arnavutluk Sosyalist Halk Cumhuriyeti'ni her türlü saldırıya karşı savunmayı görev bilirler.

Partilerimiz, aynı anlayıştan hareketle, Çin Halk Cumhuriyeti'nde gelişen olaylar karşısında da kayıtsız kalmayı red eder; Çin Halk Cumhuriyeti'ndeki devrimci kazanımların korunması, proletarya diktatörlüğünün yeniden kurulması için elinden gelen her türlü katkıda bulunmayı görev bilir.

Kapitalist Metropollerde Proletaryanın Mücadelesi

Proleter dünya devrimi sürecinin önemli bir parçası, emperyalist (ve sosyal emperyalist) metropollerde proleteryanın mücadelesidir. Bu mücadelede proletarya ve emperyalist (sosyal emperyalist) burjuvazi uzlaşmaz düşmanlar olarak karşı karşıyadır. Bu ülkelerde, çeşitli sömürge ve yarı-sömürge ülkelerde var olan milli burjuvazi yoktur. Bu ülkelerdeki burjuvazi emperyalistleşmiş; her türlü ilerici niteliğini yitirmiştir. Bu ülkelerdeki burjuvazi, geçici ve parça parça olarak bile, devrimci güçlerin müttefiki olamaz. Bu ülkelerde proleteryanın önündeki görev, burjuva devlet çarkını, proletarya önderliğindeki silahlı halk yığınlarının sosyalist devrimi ile parçalamak ve proletarya diktatörlüğünü kurmaktır. AMLP, ülkesinin bu tip ülkelere dahil olduğunu tespit eder.

Burjuvazi, emperyalizmin bu merkezlerinde; sömürge ve yarı-sömürgelerden elde ettiği aşırı kârların bir bölümünü dağıtarak; işçi sınıfının sayıca az olmayan bir bölümünü satın almakta; işçi aristokrasisi ve işçi bürokrasisini oluşturmaktadır. Varlıkları emperyalist burjuvazi ve sömürünün varlığına bağlı olan bu tabakalar, oportünist, reformist, eski ve yeni

her tipte revizyonist ideolojilerin esas taşıyıcıları durumundadır. Bunlar her gün yeni bir kılıkta, işçi sınıfını ve emekçileri kandırmaya; devrimci mücadeleden alıkoymaya çabalamaktadır. Bu çabalarında belli başarılar elde etmektedirler. Ancak bu başarılar geçici olmaya mahkumdur. Olgular, emperyalist ülkelerde de işçi sınıfının ve emekçi yığınların sınıf mücadelesinin engellenemeyeceğini; bu mücadelenin kapitalist-emperyalist sistemin buhranı derinleştikçe, bu sistemin gerici, asalak, insanlık düşmanı niteliği daha açık bir biçimde ortaya çıktıkça; yükseldiğini ve yükseleceğini göstermektedir. Böylece bu ülkelerde, Marksist-Leninist Partiler için, devrimci sosyalist bilinci işçi sınıfına taşıma ve yaygınlaştırma; işçileri ve diğer emekçileri devrimci mücadele için seferber etme ve örgütleme imkanları artmaktadır.

Sömürge ve Yarı-Sömürge ülkelerde halk yığınlarının mücadelesi

Proleter dünya devrimi sürecinin çok önemli parçalarından biri de, sömürge ve yarı-sömürge ülkelerdeki halk yığınlarının ulusal ve sosyal kurtuluş mücadelesidir. Bu ülkelerde halk yığınları, proletarya ve onun Marksist-Leninist Partisi önderliğinde emperyalizme ve onun yerli uşaklarına karşı, yani komprador burjuvazi ve toprak ağalarına karşı mücadele etmektedir. Bir çok sömürge ve yarı-sömürge ülkede, anti-emperyalist, anti-feodal devrim mücadelesinde; emperyalizmin kırık bölgelerdeki esas dayanağı olan feodalizmin tasfiyesi; devrimin önünde esas görev olarak durmaktadır. Bu gibi ülkelerde, tarım devrimi kavranacak esas halka durumundadır. TKP(M-L), Türkiye'nin, bu tip ülkelere olduğunu tespit eder.

Çeşitli devrimci süreçlerin birbiri ile ilgisi

Bugün dünya çapında, sömürge ve yarı-sömürge ül-

kelerde halkların devrim mücadelelerinin hızla yükseldiği ve bu bölgelerde mücadelenin, emperyalist ülkelerdeki sınıf mücadelesinden çok daha sert biçimlere büründüğü görülmektedir. Ancak bu gerçek, emperyalist metropollerdeki devrimin, tek yanlı olarak, yarı-sömürge ve sömürgelerdeki devrim mücadelesine bağımlı olduğu şeklinde bir düşüncüyü haklı çıkarmaz. Aynı şekilde, sömürge ve yarı-sömürge ülkelerdeki devrim mücadelelerinin tek yanlı olarak emperyalist metropollerdeki devrime bağımlı olduğu ve emperyalist ülkelerin proletaryasının, sömürge ve yarı-sömürgelerdeki devrime önderlik etmesi gerektiği gibi düşünceler de tümüyle yanlıştır. Uluslararası proletaryanın, proleter dünya devrimine önderlik etmesi düşüncesini iğdiş ederek; bu düşüncüyü, emperyalist ülkeler (gelişmiş ülkeler!) proletaryasının dünya devrimine önderlik etmesi şekline dönüştüren bu anlayış, şoven bir anlayıştır ve mücadele ile yıkılması gereklidir.

Proletaryanın önderliği gereklidir

Emperyalizmin sömürge ve yarı-sömürgelerindeki halkların devrim mücadeleleri, eğer bu mücadeleler proletarya önderliğinde yürütülmüyorsa, gerçek kurtuluş, gerçek bağımsızlığa götüremez. Ancak Marksist-Leninist Partinin önderliğinde, proleter dünya devriminin bir parçası olarak yürütülen devrim mücadeleleri, çağımızda gerçek kurtuluşa götürür. Buna rağmen, proletarya önderliğinde olmayan bazı ayaklanmalar ve devrimci hareketler de, emperyalizmi (ve sosyal emperyalizmi) geçici olarak zayıflatabilirler. Böyle hareketler proleter dünya devriminin dolaysız yedekleridir ve desteklenirler. Ancak proletarya her zaman bu gibi hare-

ketlerin başarılarının geçici olduğunun bilincinde hareket eder, hayal yaymaz.

Bütün saydığımız bu devrimci süreçler, yani:

— Sosyalist ülkelerde, proletarya diktatörlüğünün sağlamlaştırılması ve derinleştirilmesi; sosyalizmin inşası mücadelesi.

— Emperyalist metropollerde proletaryanın sosyalist devrim mücadelesi.

— Sömürge ve yarı-sömürge ülkelerin halklarının yeni demokratik devrim mücadelesi birbirlerine kopmaz bağlarla bağlıdır, emperyalizmi (sosyal emperyalizmi) ve her türlü gericiliği zayıflatır. Bu devrimci süreçler birbirlerini karşılıklı olarak dolaylı ve dolaysız bir biçimde destekler, tamamlarlar. Bütün bu devrimci süreçler, proleter dünya devrimi süreci içinde birleşirler.

Karşı Devrim Cephesi

Karşı devrim cephesinin durumuna gelince: Bu cephenin bugünkü belirli özelliği, kendi içinde derin bir biçimde parçalanmış olmasıdır. Her ne kadar tüm emperyalistler, sosyal emperyalistler ve her türden gericiler, devrimci hareketin bastırılması konusunda aynı görüşte iseler de; «ganimet»in paylaşılması konusunda devamlı dalaşmaktadırlar. Bu yüzden bu cephe içinde var olan 'uzlaşma' ve 'dalaşma' bir madalyonun iki yüzü olarak kavranmalı ve mutlaklaştırılmamalıdır. Bu cephedeki uzlaşmalar da, dalaşmalar da her halükarda halkların aleyhinedir.

ABD Emperyalizmi ve Rus Sosyal Emperyalizmi Aynı Şekilde Saldırgan ve Tehlikelidir.

Bugün, diğer emperyalist güçlerle karşılaştırıldığında nicel olarak onlardan güçlü olan ABD emper-

yalızmi ve Rus sosyal emperyalizmi, karşı-devrim cephesi içinde öne çıkmaktadırlar.

Bunlar şu andaki en büyük uluslararası sömürücüler, silah tüccarları ve dünya jandarmalarıdır. Ancak diğer emperyalist büyük güçler de bunlara gitlikçe yaklaşmaktadırlar. Amerikan emperyalizmine ve Rus sosyal emperyalizmine karşı tavırda önemli olan, bunların aynı şekilde gerici, saldırgan ve tehlikeli olduğunun kavranmasıdır. Bu yüzden bütün ülkelerin devrimcileri bunlara karşı aynı şekilde uzlaşmaz ve kararlı bir mücadele yürütmelidir.

Emperyalist Güçler Arasında Nitelik Farkı Gözetmeye Karşı

Ortak açıklamayı yapan partiler, bazılarının emperyalist güçler arasında suni nitel farklılıklar yaratma, görme ve gösterme çabalarını red eder. Önce Amerikan emperyalizmi ile, Rus sosyal emperyalizmi arasında en küçük bir nitel farklılık yoktur. Böyle bir farklılığın varlığını savunmak, kaçınılmaz olarak oportünist sapmalara yol açacaktır. Bunun dışında bir yanda bu iki en büyük haydutla, diğer büyük emperyalist güçler arasında da bir nitelik farkı yoktur. Yayılma isteği, saldırıya hazırlık, dünyanın kendi lehine yeniden paylaşımı isteği, savaş da dahil olmak üzere elindeki bütün imkânlarla dünya hegemonyası için dalaşma... bütün bunlar emperyalizmin tabiatında vardır ve tüm emperyalist güçlere özgü özelliklerdir. Düşmanımız, emperyalist büyük güçler arasından bir veya bir kaç değil, bir bütün olarak dünya emperyalizmidir. Bu yüzden emperyalizme karşı gerçek bir mücadele kendi aralarında dalaşan emperyalistler arasında tercih yapıp, bunlardan birine karşı, diğerine dayanarak onunla birleşerek, onu destekleyerek yürütülemez. Dayanılan

emperyalist güç, içinde bulunulan anda, diğerine göre gerçekten zayıf olsa bile, bu yanlıştır. Komünistlerin görevi, halk yığınları içinde var olan hayalleri yıkmak ve somut örneklerle, bugün koyun postuna bürünmüş emperyalistlerin gerçek kurt yüzünü teşhir etmektir. Komünistlerin görevi emperyalistlerin, barış demagojilerinin etkisini kırmaktır.

Süper Güç Kavramı Zararlıdır

Bu meseleyle bağıntılı olarak her iki parti, Amerikan emperyalizmi ve Rus sosyal emperyalizmini adlandırmak için kullanılan «iki süper güç» kavramını yanıltıcı ve yanlış bulduklarını açıklarlar. Bu kavram, «iki süper güç» diye adlandırılan güçlerle, diğer emperyalist büyük güçler arasında bir nitelik farkı olduğu anlayışının yayılmasına hizmet etmektedir. Olgular, bu kavramın kullanılmasının dünya Marksist-Leninist hareketine yarardan çok zarar getirdiğini; «iki süper güç» adı verilen emperyalistler dışındaki diğer emperyalist büyük güçler hakkında hayaller yaydığını göstermektedir.

Diğer Emperyalist Büyük Güçler

Partilerimiz Japonya, İngiltere, Fransa ve özellikle de Batı Almanya gibi emperyalist büyük güçlerin tehlikeli gelişmelerine dikkat çekmeyi gerekli görmektedir. Bunlar hızla silahlanmakta, silahlanmaya paralel olarak dışta saldırı ve yayılma, içte faşistleşme kolkola yürümektedir. Bunların «üçüncü dünya ülkeleri ile daha sıkı işbirliği» maskesi altında sürdürdükleri hızlı sermaye ihracı ve ekonomik yayılma; sömürge ve yarı-sömürgelerin bu güçler tarafından insafsız sömürüsü küçümsenmemelidir.

Batı Alman Emperyalizmi, Militarizmi ve İntikamcılığı

Bununla ilgili olan önemli bir sorun, Batı Alman

emperyalizmi, militarizmi ve intikamcılığının yeniden güçlenmesi ve gerek Avrupa'da gerek diğer kıtalardaki gelişmesidir. Bir çokları tarafından küçümsenen Batı Alman emperyalizmi halâ, kaybettiği iki emperyalist dünya savaşındaki yayılmacı emellerini gerçekleştirmek istemektedir.

O bu amacına ulaşabilmek için, hem Batı Avrupa'daki stratejik durumundan, hem de 'barış' demagojisi ile silahlanma imkânından yararlanmaktadır. Batı Alman emperyalizmi bugün içte faşistleşme, dışta ise güya kendi güvenliğini koruma için giriştiği açık askeri saldırı hareketleri ile Batı Avrupa'da gericiliğin başını çeken güç durumundadır. Batı Alman emperyalizmi, bugün tüm dünya halkları, ama öncelikle de Avrupa halkları için gerçek bir tehlike durumundadır. Batı Alman emperyalizmi Avusturya ve Türkiye'de de giderek ekonomik ve politik etki ve baskısını arttırmaktadır. Bugün Batı Alman emperyalizmi, Stalin yoldaşın ikinci dünya savaşından sonra 1952'de öngördüğü gibi, emperyalist ülkelerin eşitsiz gelişmesi sonucu olarak, yeniden bir emperyalist büyük güç haline gelmiştir ve kendi başına tehlikeli bir savaş kaynağı durumundadır. Amerikan emperyalizmine ve Rus sosyal emperyalizmine karşı dünya çapında mücadelenin gerekliliği; Batı Alman emperyalizminin ve diğer emperyalist büyük güçlerin yayılmasına karşı mücadeleyi durdurmak, zayıflatmak anlamına gelmemelidir.

Yeni Bir Dünya Savaşı Tehlikesi

Yeni bir dünya savaşı tehlikesi konusunda partilerimiz şu görüştedir:

İlke olarak ve dünya çapında, Mao Zedung yoldaşın savaş konusundaki «Ya devrim savaşı önler, ya savaş devrime yol açar» tespiti doğru ve geçerlidir.

Görüşümüze göre bu, şu demektir: Ancak halkla-

rın kararlı demokratik ve devrimci mücadeleleri sonucu, yeni bir dünya savaşının patlaması ertelenebilir. Ancak, tayin edici ülkelerde devrimin zafer kazanması sonucu, yeni bir emperyalist dünya savaşı önlenemez.

Eğer, Marksist-Leninistler, savaşın çıkmasını engelleyemezlerse, o zaman görev, emperyalist savaşı iç savaşa dönüştürmektir. Emperyalist ülkelerde iç savaşın hedefi proleter devrimidir, sömürge, yarı-sömürge ülkelerde ise savaş yeni demokratik devrimi hedefleyen, anti-emperyalist (milli) kurtuluş savaşı şeklinde sürdürülür.

Bugün emperyalistler arası hegemonya dalaşması yeni bir dünya savaşı tehlikesini içinde taşımaktadır. Bu dalaşma bugün esas olarak, başını Amerikan emperyalizminin çektiği, NATO bloku içinde toplanmış Batılı emperyalist güçlerle; Rus sosyal emperyalizminin denetimindeki revizyonist ülkelerin birleştiği Varşova Paktı arasındaki bir dalaşma olarak ortaya çıkmaktadır. Bugün en büyük saldırgan-emperyalist iki askeri pakt olan NATO ve VARŞOVA Paktının başının, Amerikan emperyalizmi ve Rus sosyal emperyalizmi tarafından çekilmesi, diğer emperyalist güçlerin saldırgan olmadığı, onların hegemonya için dalaşmadığı, savaş kışkırtıcısı olmadığı anlamına gelmez. Bu sebepten, yeni bir dünya savaşı tehlikesine karşı mücadele, emperyalist ülkelerde öncelikle «kendi» burjuvazisinin savaş hazırlıklarına karşı mücadele etmek demektir. Aksi taktirde, emperyalist savaşın iç savaşa dönüştürülmesi ve proleter devrimi hedefi gözden kaçırılır; savaş tehlikesine karşı mücadele, proleter devrimi hedefine bağımlı olarak ele alınamaz.

Çeşitli ülkelerdeki Marksist-Leninist partiler, yeni bir dünya savaşı çıkması tehlikesine karşı ve emperya-

list savaşlara karşı m¼cadeleyi g¼z ardı etmezler, tam tersine bu m¼cadelelerin en ¼n saflarında yer alırlar. Marksist-Leninistler, bu g¼revi, kendi cephe b¼l¼mlerinde, sınıf m¼cadelesi i¼inde 'kendi' savaş kışkırtıcılarını ve uşaklarını teşhir ederek, bunlara karşı tutarlı, amansız bir m¼cadele y¼r¼terek yerine getirirler.

A¼ıklamayı yapan partilerimiz, bug¼n yeni bir d¼nya savaşının ¼ıkmasının engellenemez olduğu; d¼nya savaşının mutlaka ve bug¼nden yarına ¼ıkacaęı gibi g¼r¼řleri red eder. Bu savaş histerisi, sınıf barışının propagandası i¼in kullanılmaktadır. Gerek savaş histerisi; gerekse bunun tersi gibi g¼r¼nen; ve artık «yeni bir d¼nya savaşı ¼ıkması imk¼nsızdır» «geri d¼n¼ř¼ olmayan barış ¼aęı başlamıştır» safsatalarını yayan sosyal demokrat-revizyonist propaganda halkları uyutma, emperyalist savaş tehlikesi karşısında halkları uyutma, emperyalist savaş tehlikesi karşısında silahsızlandırma konusunda birleşmektedir.

II. D¼NYA MARKSİST-LENİNİST HAREKETİ ÜZERİNE

Subjektif etken, objektif imk¼nlar seviyesine y¼kseltilmelidir

TKP (M-L) ve **AMLKP** bug¼n d¼nya ¼apında devrimin objektif etkenlerini olumlu ve elverifli bir şekilde geliştiği; subjektif etkenlerin ise objektif etkenlerin gerisinde kaldığı, var olan objektif imk¼nların bu y¼zden yeterince değerlendirilemediği g¼r¼ř¼ndedirler. Bu y¼zden kom¼nistler i¼in, ¼v¼nmeye, rahatlamaya ve kendini beğenmişliğe yer yoktur. Devrimciler, tarihi kendi başına gelişmesine terkedip, bu gelişmeyi dıştan izleyemezler. Devrimci, subjektif etkenin, yani işçi sınıfının ve emekçi kitlelerin bilinç ve ¼rg¼tlenme seviyesinin Marksist-Leninist partilerin m¼cadelesi ile y¼k-

sefiliyesi; subjektif etkenin, var olan objektif imkanları, gerçek haline dönüştürecek seviyeye yükseltilmesi, bugün Marksist-Leninist partiler önünde duran görevdir. Devrimin zaferi bu görevin başarı ile yerine getirilmesine bağlıdır.

Kruşçev revizyonizmine karşı mücadele

Marksist-Leninist güçlerin bugünkü zayıflığında Kruşçev tipi modern revizyonistlerin ihaneti çok önemli bir rol oynamıştır. Kruşçev tipi revizyonistlerin, Marksizm-Leninizm'in tüm genel prensiplerine karşı giriştiği saldırı; özellikle Stalin yoldaşın şahsında yoğunlaştırılan Marksizmi-Leninizmi ve sosyalizmi karalama kampanyası, proletarya diktatörlüğünün sistemli bir şekilde tasfiye edilerek, Sovyetler Birliği ve bir zamanlar sosyalist olan diğer bazı ülkelerde yeni sömürücü sınıfların gerici diktatörlüklerinin kurulması, var olan Komünist partileri içinde girilen dağıtma, tasfiye ve bölme çalışmaları; tüm bunlar dünya Marksist-Leninist hareketine çok büyük zarar verdi. Buna rağmen dünya Marksist-Leninist hareketi, yıkılmaz canlılığını ve kendi kendini yeniden üretme gücünü bir kez daha ispatladı. Dünya Marksist-Leninist hareketi, Kruşçev revizyonizmine karşı yürütülen mücadele içinde yeniden saflandı ve 10 yılı aşkın süren mücadele içinde önemli başarılar elde etti.

Yeni oportünist akımın ortaya çıkması

Fakat şimdi, Kruşçev tipi modern revizyonizme karşı mücadelede ortaya çıkan yeni saflaşma içinde, modern revizyonist, yeni ve tehlikeli bir akım ortaya çıktı. Bu yeni modern revizyonist akımın başını Çin Komünist Partisi'nin bugünkü yönetici kademesi çekmektedir. Çin Komünist Partisi yönetimi, yeni modern revizyonist akımın başında; 'üç dünya teorisi' adı verilen teoriyi bayrak edinerek; bu 'teoriyi' proleter dün-

ya devriminin stratejisi ilan ederek; bütün Marksist-Leninist partileri ve bütün ülkelerdeki devrimci güçleri açık tavır takınmak zorunda bırakmaktadır.

«Üç Dünya Teorisi» karşı-devrimcidir ve yerle bir edilmelidir

TKP (M-L) ve AMLP «üç dünya teorisi»nin, Marksizm-Leninizm'le ilgisi olmayan, karşı-devrimci bir teori olduğu görüşündedirler. Partilerimiz, proleter sınıf açısı ile dünyaya yaklaşmayı red eden bu «teori»yi tümüyle ve tek tek tüm parçaları ile red ettiklerini; bu «teori»nin tümüyle yerle bir edilmesi için mücadeleyi gerekli gördüklerini açıklarlar.

«Üç dünya teorisi» sınıf mücadelesinin red edilmesi üzerinde yükselmektedir. Bu teori, çağımızın niteliğini, dünya proletaryasının tarihi misyonunu, çağımızda gelişmeye damgasını vuran başlıca çelişmeleri, devrimin gerekliliğini inkâr etmekte; devrimin dost ve düşmanlarını birbirine karıştırmaktadır. Kısaca söylenirse «üç dünya teorisi», ister 'resim', ister 'şema', ister 'strateji' olarak piyasaya sürülsün, tek tek ülkelerde ve dünya çapında karşı-devrime hizmet etmektedir. «Üç dünya teorisi» Kruşçev revizyonizminden bu yana Marksizm-Leninizm'e karşı girişilmiş en yoğun saldırıdır.

Bu saldırı, Kruşçev tipi modern revizyonistlere, Marksizm-Leninizm'e saldırıları için fırsat vermekle kalmadı; aynı zamanda geçici de olsa, çok sayıda iyi niyetli devrimciyi ve hatta pek çok Marksist-Leninist'i şaşırttı, önemli hatalara yol açtı. Şimdi bu hatalar ciddiyle araştırılıp, düzeltilmelidir.

Partilerimiz, bu mesele ile ilgili olarak bir kez daha, -«üç dünya teorisinin» sınıf uzlaşmacı siyasetlerine karşı çıktıkları halde- bu 'teorinin' bazı önemli tezlerini kendilerinin de savunduğunu, «üç dünya teorisi»nin

gerçek özünü oldukça geç kavradıklarını belirtirler. Partilerimizin yaptığı bu hatada, kendi teorik eksikliğimiz ve hatalarımız yanında, ÇKP ile yanlış bir dayanışma ve yanlış bir dünya Marksist-Leninist Hareketinin birliğinin korunması anlayışı da rol oynamıştır.

Arnavutluk Emek Partisi 7. Kongresi

Tarihi Öne Sahiptir.

Partilerimiz, Enver Hoca'nın Arnavutluk Emek Partisi'nin yedinci kongresine sunduğu raporu, yeni modern revizyonist akıma karşı mücadelede bütün dünyada Marksist-Leninist'lere yardımcı olan önemli bir belge olarak değerlendirmektedir. Partilerimiz, aynı zamanda «üç dünya teorisi» bayrağı altında toplanan revizyonist akıma karşı mücadelenin henüz başlangıcında olduğumuz görüşündedirler.

Görüşümüze göre, «üç dünya teorisi»nin sağlam ve çok yönlü reddi; bu «teori»nin tarihi köklerinin bulunup ortaya çıkarılması; bu «teori»nin tek tek Marksist-Leninist partilerde bıraktığı etkilerin silinip atılması, Marksist-Leninist'lerin önünde bir görev olarak durmaktadır. Bu görevin çözümü uluslararası alanda yeni kılıklarla ortaya çıkan oportünizme, revizyonizme, sosyal şovenizme karşı yürütülecek ilkeli bir kampanyayı gerektirmektedir. Bu görevin çözümünde, tek tek Marksist-Leninist Partiler arasında yürütülecek dostça konferanslar, iki taraflı ve çok taraflı toplantılar ve çeşitli konularda takınılacak ortak tavırlar, önemli rol oynar. Fakat tayin edici olan, her partinin kendi etki alanı içinde, yeni oportünist akımı kökten yokmasıdır. Ancak bu şekilde, her parti yeni oportünist akımın yenilmesine en büyük katkıda bulunmuş olur.

Bugün «üç dünya teorisi»nin tümüne ve tek tek parçalarına karşı takınılan tavır; bu teoriye karşı yürütülen mücadeledeki tutarlılık ve kararlılık, Mark-

«sist-Leninist'leri Marksizm-Leninizm maskesi ile ortaya çıkan oportünistlerden ayıran en önemli kıstaslardan biridir. Ama tek kıstas değildir.

Ortak açıklamayı yapan partilerimiz, bugün «üç dünya teorisi»ni red eden güçler içinde var olan «üç dünya teorisini kökten red etmeme», «üç dünya teorisi konusunda köklü bir özeleştirme yapmama» «üç dünya teorisinin bazı temel tezlerini savunmaya devam etme» şeklindeki eğilimlere dikkat çekmeyi gerekli görmektedir. Bu davranışlar görüşümüze göre, oportünizm karşısında bir geri çekilme ve oportünizm karşısında uzlaşmacı, merkezci bir tavır takınma anlamına gelir.

«Süper güçler»

«Dünya halklarının baş düşmanı» sorunu

TKP (M-L) ve AMLP bu anlayıştan yola çıkarak, «Süper güçler» «Dünya halklarının baş düşmanı» anlayışlarının da eleştirici bir biçimde gözden geçirilmesinden yanadır. «Süper güç» kavramı, tek tek emperyalist büyük güçleri kendine özel bir kategori olarak ele almakta; «süper» ilan edilen güçle, diğerleri arasında nitelik farkı olduğu anlayışını yaymaktadır. «Süper güç» kavramı, «üç dünya teorisi»nin bir bölümü ve «birinci dünya» şeklindeki revizyonist anlayışın ebesidir.

«İki süper güç» «dünya halklarının baş düşmanıdır» tezinde, «Üç dünya teorisi» ile doğrudan ilişkili çok daha açık bir biçimde görülmektedir. Bu tez, mücadelemizin tek tek eylemlerde de, dünya emperyalizmini bir bütün olarak hedeflemesi gerektiği gerçeğini red etmektedir. Bu anlayış, bir başka anlayışa; bugün «iki süper güç» adı verilen emperyalistlerin dışındaki emperyalistlerin, tehlike teşkil etmediği, hatta bunların muhtemel bir müttefik olabileceği anlayışına köprü olmaktadır.

Ayrıca «iki süper güç dünya halklarının baş düş-

manıdır» tezinden, bunlar arasında dengenin hep aym kalamayacağı, bu yüzden de bunlardan birinin «dünya halklarının baş düşmanı olduğu», baş düşkman ilan edilen dışındaki bütün emperyalist güçlerle ittifak kurulabileceği anlayışına varmak, mantiki tek sonuçtur.

Görüşümüze göre, dünya Marksist-Leninist hareketi içinde yukarıdaki sebeplendirmenin bunca yayılmasının temel sebeplerinden biri; dünya savaşı tehlikesi gibi parçaya özgü somut bir sorun ile; bir bütün olan proleter dünya devriminin birbiri ile eşitlenmesidir. Kuşkusuz, dünya savaşı tehlikesi ile ilgili olarak, «dünya çapında baş düşman» (ya da düşmanlar) dan söz etmek mümkündür. Nitekim Marksist-Leninist'ler, ikinci dünya savaşı arifesinde baş düşman kavramını bu anlamda kullanmışlardır. Ama proleter dünya devrimi ile ilgili olarak böyle bir tespit görüşümüzce yanlıştır. Çünkü proleter dünya devriminin yöneldiği hedef bir bütün olarak dünya emperyalizmidir.

Açık tartışma ve eleştirinin gerekliliği

Partilerimiz, revizyonizmin çeşitli türlerine karşı, özellikle en son görünümüne karşı uluslararası alandaki mücadelenin ancak, Marksist-Leninist partiler arasında sağlam bir fikir alış veriş, açık tartışma ve açık eleştiri ortamı olduğu zaman başarı ile sürdürülebileceği, başarı kazanabileceği görüşündedirler. Karşılıklı açık tartışma ve eleştiri, görüşümüze göre, karşılıklı yardım ve dayanışmanın önemli şekillerinden biridir. Bu konuda, Marks, Engels, Lenin, Stalin ve Komintern'in geliştirdiği metodları yeniden canlandırmak görevimizdir.

Görüşümüze göre, gerek oportünizme karşı uzlaşmaz mücadele konusunda, gerekse Marksist-Leninist partiler ve güçler arasındaki ilişkiler konusunda, Marks, Engels, Lenin, Stalin ve Komintern geleneğine sarılın-

malıdır. Her iki konuda da her türlü diplomasi yanlış-
tır ve red edilmelidir.

**Marksist-Leninist Klasikleri daha iyi ve
derinlemesine inceleyelim, kavrayalım**

Partilerimiz, özellikle içinde bulunduğumuz du-
rumda, Marksist-Leninist klasikleri, Marks, Engels, Le-
nin ve Stalin'in ölümsüz eserlerini -ikinci elden değil-
orjinallerinden incelemeyi, öğrenmeyi, kavramayı önem-
li gördüklerini bir kez daha belirtirler. Marksist-Leni-
nist'ler, özellikle Stalin yoldaşın büyük eserini, her tür-
lü oportünist ve revizyonist saldırı ve çarpıtmaya kar-
şı savunmalıdır.

**Mao Zedung yoldaşın çok yönlü ve
açık değerlendirilmesi için**

Marksist-Leninist klasiklerin eserlerini inceleme-
nin yanında, buna bağlı olarak, Mao Zedung yoldaşa
karşı da açık ve ilkeli bir tavır takınmak gereklidir. Bu
konuda TKP (M-L) ve AMLP şu tespitlerde birleşmek-
tedir:

1. Yoldaş Mao Zedung, Çin'de demokratik devrimin
zaferi ve sosyalizmin inşasına ölümsüz katkılarda bu-
lunmuştur. Mao Zedung yoldaş aynı zamanda Mark-
sizm-Leninizm'e de önemli katkılarda bulunmuş, ko-
münizmin dünya çapında zaferi için mücadele etmiş-
tir. Mao Zedung'un bu Marksist-Leninist mirasını ko-
rumak ve savunmak tüm Marksist-Leninist'lerin göre-
vidir. Tüm Marksist-Leninist'ler, Mao Zedung'un özel-
likle sömürge, yarı-sömürge ülkelerde devrim mesele-
si konusunda, yeni demokratik devrim konusunda, halk
savaşı teorisi konusunda Marksizm-Leninizm'e yaptığı
katkıları değerlendirip savunacaktır. Bu özellikle, Mao
Zedung'un adını kullanarak, onun öğretileri adına,
onun öğretilerini yüzüstüce tersine çeviren revizyonist-
lere karşı önemlidir.

Partilerimiz, bunu yaparken, çağımızın artık em-

peryalizm ve proleter devrimleri çağı olmadığını, yeni bir çağ olduğunu, «Mao Zedung düşüncesi»nin bu yeni çağın Marksizm-Leninizm'i olduğunu savunan görüşlere de karşı çıkar. Partilerimiz Mao Zedung'un adını sahtekârca kullanarak, Mao Zedung'un yarı-sömürge ve sömürge ülkelerdeki devrimler için geliştirdiği, yeni demokratik devrim ve halk savaşı tezlerini, mekanik olarak tüm ülkelere uygulama ve hatta proleter dünya devrimi sürecine uygulama şeklindeki anlayışları red eder. Bu görüşler, Leninizmin artık eskidiğini savunan, Leninizme saldırı niteliği taşıyan görüşlerdir.

TKP (M-L) ve AMLP, Mao Zedung yoldaşın, Kruşçev revizyonizmine karşı mücadelede de önemli bir rol oynadığı; daha sonra Büyük Proleter Kültür Devriminin en önünde, gerek Çin'de ve gerekse dünyada revizyonizme ağır darbeler indirdiği görüşündedirler. Mao Zedung adını duyan Kruşçev tipi modern revizyonistler, bugün halâ işte bu yüzden sinir krizleri geçirmektedir.

2. Görüşümüze göre, Çin Komünist Partisinin çizgisindeki revizyonist hataların «Mao Zedung'un ölümünden sonra» ortaya çıktığı şeklindeki tüm görüşler de yanlıştır. Bu anlayış, sorunun derinliğini kavramayan, olaya yüzeysel yaklaşan bir anlayıştır, red edilmelidir. Görüşümüze göre, Çin Komünist Partisi'nin çizgisindeki revizyonist sapmalar uzun bir süreden beri vardır. Ve Mao Zedung yoldaşın sağlığında da Çin Komünist Partisi'nin çizgisinde revizyonist hatalar tespit etmek mümkündür; bazı revizyonist görüşler için temel Mao Zedung yoldaşın bazı görüşlerinde de mevcuttur. Bu sebeplerden, yoldaş Mao Zedung'un Çin Komünist Partisi'nin revizyonist hatalarında belli bir sorumluluğu söz konusudur.

Bütün bu olgular, görüşümüze göre, hiç kimseye

gayri ciddi ve sorumsuz bir tavırla, tek yanlı olarak ve demagojik bir biçimde, Mao Zedung yoldaşın hatalarını alt alta sıralayıp, ardından onun hakkında olumsuz bir değerlendirme yapma hakkını vermez. Böyle ilkesiz ve burjuva gazeteciliğinin metodlarını kullanarak yapılan bir «eleştiri!» yalnızca tarihi gerçekleri ters yüz etmekle kalmamakta; aynı zamanda «Mao Zedung düşüncesi» adlı demagojik bayrak altında, Mao Zedung yoldaşın devrimci özünü yok eden revizyonistlere hizmet etmektedir. Görüşümüze göre, bugün Mao Zedung yoldaş karşısına «savcı» pozunda dikilenlerin; dün en katıksız «Mao Zedung düşüncesi taraftarları» olması, dün bunların Mao Zedung'u tanımlayanların başında gelenler olması, tesadüf değildir. Her iki halde de, bunların tavrını belirleyen ilkesizliktir, oportünizmdir.

3. Görüşümüze göre, Mao Zedung yoldaşın eserlerinin ve pratiğinin derinlemesine, çok yönlü, bilimsel bir değerlendirmesi, dünya Marksist-Leninist hareketinin önünde duran önemli bir görevdir. Bu görevin yerine getirilmesinde, karşımızda önemli engeller vardır. Öncelikle, Mao Zedung'un hayatının son dönemi üzerine döküman yok denecek kadar azdır. Var olan dökümanlar, tek tek cümleler şeklindedir. Çoğunun gerçekten Mao Zedung'a ait olup olmadığı tam olarak bilinmemektedir. Bu durum, bugün için Mao Zedung'un hayatının son döneminin tam olarak değerlendirilmesini imkânsız kılmaktadır. Partilerimiz bunun bilincinde olarak, Mao Zedung hakkındaki genel değerlendirme için, ellerinden gelen her katkıyı, imkânları ölçüsünde gerçekleştirecektir.

Marksist-Leninist Partiler arasındaki ilişkiler

Marksist-Leninist Parti ve örgütler arasındaki ilişkiler konusunda partilerimiz proleter enternasyonaliz-

mi ilkelerinin tam ve tutarlı bir biçimde uygulanmasından yanadır. Bu anlayıştan yola çıkan partilerimiz, birbirlerini karşılıklı olarak desteklemeyi ve dünyanın her yanında Marksist-Leninist parti ve örgütleri desteklemeyi görevleri kabul ederler. Partilerimiz özellikle, bugün sosyalizmin kalesi olan Arnavutluk Sosyalist Halk Cumhuriyeti'ni savunmayı görevleri kabul ederler. Partilerimiz, dünya Marksist-Leninist hareketinin Marksizm-Leninizm ve proleter enternasyonalizmi ilkeleri temelinde mücadeleci birliğini sağlamak ve korumak için, tüm güçleri ile çalışacaklarını açıklarlar.

Partilerimiz, Marksist-Leninist partiler arasında şekilsel değil, gerçek bir eşitlikten yanadır ve her türlü ana parti-yavru parti ilişkisini red eder. Partilerimiz, bugün uluslararası merkezi bir örgütün yokluğu şartlarında, her partinin, diğer parti ve gruplarla ilişkisi, kendi değerlendirmesi temelinde kurması gerektiği görüşündedir.

Görüşümüze göre, Marksist-Leninist parti ve gruplar arasındaki görüş alış-verişi çok daha sıklaştırılmalı ve açık yürütülmelidir. Kardeşçe eleştiri devrimci ilkesi uygulanmalıdır. Görüş ayrılıkları ve çözülmemiş sorunlar üzerine tartışma açık ve korkusuzca yürütülmelidir.

Gerçekten Marksist-Leninist güçlerin, sağlam ortak bir ilke temel üzerinde birleştirilmesi ve uluslararası alanda strateji ve taktiklerin ortaklaşa tespit edilmesi, önemli bir görev olarak önümüzde durmaktadır. Görüşümüze göre, bu görevin çözümü, ancak bugünkü ilişkilerle yetinilmemesi; ilişkiler sisteminin yeniden kökten gözden geçirilmesi ve ilişkilerin seviyesinin imkanlar seviyesine yükseltilmesi ile mümkündür. Her parti bu konuda kendi üzerine düşeni yerine getirmelidir.

TKP (M-L) ve AMLP

TKP (M-L) ve AMLP, genç ilişkilerini geliştirmek, derinleştirmek düzenli olarak temasta bulunmak, proleter enternasyonalizmi ruhu ile ortak çalışmalar yürütmek kararı aldılar. TKP (M-L) ve AMLP bu ilişkilerini dünya Marksist-Leninist hareketinin birliği için verilen mücadelenin bir parçası olarak kavramakta; ve kendi ülkelerindeki devrim mücadelesi için de bir güç kaynağı olarak görmektedir.

Partilerimiz, önlerinde çözüm bekleyen tarihi görevlerini yerine getirmek için verdikleri mücadelede birbirlerini desteklediklerini açıklarlar.

— AMLP, TKP (M-L)'nin önderliğinde Türkiye'nin çeşitli milliyetlerden halkının, emperyalizme, kompador kapitalizmine ve feodalizme karşı yürüttüğü demokratik halk devrimi mücadelesinde, TKP (M-L)'nin yanındadır.

— TKP (M-L), AMLP'nin önderliğinde Avusturya işçi sınıfının, emekçi yığınların burjuvaziye ve her türlü gericiliğe karşı yürüttüğü sosyalist devrim mücadelesinde, AMLP'nin yanındadır.

YAŞASIN TKP (M-L)! YAŞASIN AMLP!

YAŞASIN TÜM MARKSİST-LENİNİST PARTİLER, ÖRGÜTLER, MARKSİST-LENİNİST GÜÇLER!

BÜTÜN ÜLKELERİN İŞÇİLERİ BİRLEŞİNİZ!

BÜTÜN ÜLKELERİN İŞÇİLERİ VE EZİLEN HALKLAR, BİRLEŞİNİZ!

YAŞASIN PROLETER DÜNYA DEVRİMİ!

YAŞASIN PROLETER ENTERNASYONALİZMİ!

KAHROLSUN REVİZYONİZM VE HER TÜR DEN OPORTÜNİZM!

YAŞASIN MARKSİZM-LENİNİZM!

Temmuz 1978

TKP (M-L) AMLP

M.K. M.K.